

Χαίρε

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2026
ΤΕΥΧΟΣ 32

Απάνθισμα στίχων

**«Καθώς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ, καὶ γὼ ἠγάπησα
ὕμᾱς· μέινετε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ.»**

(Κατὰ Ἰωάννην ιε', 9)

«Ὅπως με ἀγάπησε ὁ Πατέρας, ἐτσι σας ἀγάπησα κι ἐγὼ· μέινετε πιστοὶ στὴν ἀγάπῃ μου.»

«Ἐὰν τὰς ἐντολὰς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ πατρός μου τετήρηκα καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μέinh καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς. Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν. Οὐκέτι ὑμᾶς λέγω δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἶρηκα φίλους, ὅτι πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρός μου ἐγνώρισα ὑμῖν. Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη, ἵνα ὅ,τι ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῶ ὑμῖν. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.»

(Κατὰ Ἰωάννην ιε', 10-17)

«Και θα μέινετε πιστοὶ στὴν ἀγάπῃ μου, ἀν τηρήσετε τὶς ἐντολές μου, ὅπως ἐγὼ τήρησα τὶς ἐντολές τοῦ Πατέρα μου καὶ γι' αὐτὸ μένω πιστὸς στὴν ἀγάπῃ του. Σας τα εἶπα αὐτά, ὥστε ἡ χαρὰ ἡ δική μου νὰ εἶναι μέσα σας, κι ἡ χαρὰ σας νὰ εἶναι ολοκληρωμένη. Αὕτη εἶναι ἡ δική μου ἐντολή: νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ὅπως ἐγὼ σας ἀγάπησα. Κανεῖς δὲν ἔχει μεγαλύτερη ἀγάπῃ, ἀπὸ κείνον που θυσιάζει τὴ ζωὴ του γιὰ χάρη τῶν φίλων του. Εσεῖς εἰστε φίλοι μου, ἀν κάνετε αὐτά που ἐγὼ σας παραγγέλλω. Δε σας ὀνομάζω πια δούλους, γιατί ὁ δοῦλος δὲν ξέρει τι κάνει ὁ κύριός του. Σας ὀνομάζω φίλους, γιατί σας ἔκανα γνωστά ὅλα ὅσα ἄκουσα ἀπὸ τὸν Πατέρα μου. Δε με διαλέξατε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ σας διάλεξα καὶ σας ὀρίσα νὰ πάτε καὶ νὰ καρποφορήσετε, κι ὁ καρπὸς σας νὰ εἶναι μόνιμος. Ὡστε ὅ,τι ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα στο ὄνομά μου, νὰ σας το δώσει. Αὕτη τὴν ἐντολή σας δίνω: νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.»

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό
Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Κυριακή Θ' Ματθαίου

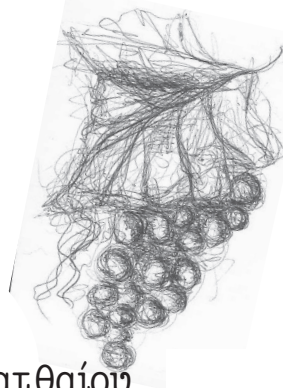
(Ματθαίου ιδ', 22-34)

Η ολιγοπιστία του Πέτρου

Ο Θεός μας είναι ο Νικητής. Όλες οι καλές νίκες, μόνιμες ή πρόσκαιρες, από την αρχή του χρόνου ως το τέλος της ιστορίας, ανήκουν σ' Εκείνον. Είναι νικητής όταν αποκαθιστά την τάξη, μέσα στην αταξία που προκαλούν αμαρτωλοί άνθρωποι. Νικά την κακία και τα τεχνάσματα των πονηρών πνευμάτων που μαίνονται εναντίον των ανθρώπων και τα διαλύει, όπως σκορπίζει ο ισχυρός άνεμος μια άσχημη δυσσομία. Είναι νικητής σε κάθε έλλειψη: όπου υπάρχει λίγο, το αυξάνει· όπου δεν υπάρχει τίποτα, δίνει με αφθονία. Είναι νικητής στην αρρώστια και στα βάσανα. Λέει ένα μόνο λόγο κι η αρρώστια μαζί με τα βάσανα εξαφανίζονται. Οι τυφλοί βλέπουν, οι κουφοί ακούνε, οι άλαλοι μιλάνε, οι παράλυτοι σηκώνονται και περπατάνε, οι λεπροί καθαρίζονται. Είναι νικητής του θανάτου: διατάζει κι ο θάνατος ελευθερώνει το θύμα από τα σαγόνια του. Βασιλεύει στο βασίλειο των ουρανίων δυνάμεων – των αγγέλων και των αγίων – που δεν έχει τέλος. Ένα βασίλειο που αν συγκριθούν μαζί του τα βασίλεια αυτού του κόσμου, είναι τόσο σκοτεινά και περιορισμένα, όσο ένας τάφος. Διατάζει τα στοιχεία και τα όντα αυτού του κόσμου και τίποτα δεν μπορεί ν' αντισταθεί στις εντολές Του, χωρίς τον κίνδυνο να διαλυθεί και ν' αποσυντεθεί.

Ο Θεός είναι ταπεινός σαν αρνί. Μπροστά Του όμως τρέμουν ο ουρανός και η γη. Όταν ο ίδιος το επιτρέπει να ταπεινώνεται, τότε αποκαλύπτεται περισσότερο δυναμικά και emphaticά η μεγαλοσύνη Του. Όταν επιτρέπει να τον φτύνουν, τότε φανερώνει τη χυδαιότητα και την ιταμότητα των άλλων. Όταν παραδίδεται στη σφαγή, τότε η ζωή Του ακτινοβολεί.

Όλ' αυτά τα χαρακτηριστικά του Θεού αποκαλύφθηκαν με τη μεγαλύτερη δυνατή λαμπρότητα που άντεχε ο άνθρωπος.

Κι αποκαλύφθηκαν μέσα από έναν άνθρωπο. Όχι με τονοποιονδήποτε άνθρωπο, όχι με τον συνηθισμένο, τον πλασμένο άνθρωπο, αλλά με τον άκτιστο, τον Κύριο Ιησού Χριστό. Όλα έγιναν μ' Εκείνον. Μαζί Του έλαμψε στη σάρκα το φως και η δύναμη, η σοφία και το κάλλος, η ευσπλαχνία και η ζωή.

Τι νομίζετε εσείς που ακολουθείτε τον Χριστό, πού βαφτιστήκατε στο όνομά Του; Δε φανέρωσε ο Χριστός όλες τις νίκες αυτές, που κανένας άλλος στον κόσμο δεν είχε κατορθώσει να κάνει; Δεν αισθάνεστε καθημερινά πως ακολουθείτε τον μέγιστο Νικητή από τη δημιουργία του χρόνου και του κόσμου; Δε νιώθετε πως είστε βαφτισμένοι στο όνομα Εκείνου που γνωρίζει και μπορεί να κάνει τα πάντα, που στολίζει με το κάλλος Του όλα τα πλάσματα, που τα θωπεύει με το έλεός Του και τα ζωογονεί με τη ζωή Του; Αν δεν τα νιώθετε και δεν τα ζείτε όλ' αυτά, τότε το ότι τον ακολουθείτε και καλείστε με τ' όνομά Του, πολύ λίγο θα σας βοηθήσει. Μόνο με τον Κύριο Ιησού θα μπορέσετε, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία ή τον ελάχιστο δισταγμό, να πιστέψετε στη νικηφόρα δύναμη του Θεού πάνω σε κάθε πλάσμα, σε κάθε στοιχείο της φύσης και σε κάθε κακία του κόσμου. Μόνο ο Κύριος Ιησούς μπορεί να σου δώσει το θάρρος να ζήσεις, το θάρρος ν' αντιμετωπίσεις τον θάνατο. Μόνο Εκείνος μπορεί να σου δώσει ελπίδα σε μια ζωή καλύτερη από την πρόσκαιρη, που υπόκειται στη φθορά. Μόνο Εκείνος μπορεί να εμπνεύσει μέσα σου την αγάπη για κάθε καλό. Γιατί Εκείνος είναι η σαρκωμένη νίκη κατά του κόσμου. «Θαρσείτε· εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιωάν. ιστ 33), είπε ο Χριστός στους μαθητές Του και μέσω των μαθητών Του σ' όλους εμάς. Δεν πρέπει να φοβόμαστε. Ο Κύριος και Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός νίκησε τον κόσμο. Το ευαγγέλιο είναι το βιβλίο που περιέχει τη νίκη Του, η μαρτυρία της παντοδυναμίας Του. Η ιστορία της Εκκλησίας ως τις μέρες μας κι ως τη συντέλεια του κόσμου, είναι ένα ακόμα βιβλίο με λεπτομέρειες από τις νίκες Του. Όποιος το αμφισβητεί αυτό, θα στερηθεί τους καρπούς των νικών Του. Ας προσεγγίσουμε την ερμηνεία του σημερινού ευαγγελίου λοιπόν χωρίς αμφιβολία, χωρίς σκιές, γιατί περιγράφει μια καταπληκτική νίκη του Χριστού κατά της φύσης.

«Και ευθέως ηνάγκασεν ο Ιησούς τους μαθητάς αυτού εμβήναι εις το πλοῖον και προάγειν αυτόν εις το πέραν, εως ου απολύση τους όχλους» (Ματθ. ιδ' 22). Αυτό έγινε αμέσως μετά το μεγάλο θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων, τότε που ο Κύριος τάισε πέντε χιλιάδες άντρες, χώρα από τις γυναίκες και τα παιδιά,

με πέντε άρτους και δυο ψάρια, και περίσσεψαν ακόμα δώδεκα κοφίνια ψωμί. Ο Κύριος προγνώρισε τότε και προετοίμασε ένα άλλο μεγάλο θαύμα, που ούτε καν το φαντάζονταν οι μαθητές Του. Το πρώτο στάδιο της προετοιμασίας ήταν να βάλει τους μαθητές Του να πάρουν ένα πλοίο και να περάσουν στην αντίπερα όχθη. Το δεύτερο στάδιο ήταν ν' απολύσει τους όχλους και το τρίτο, ήταν ν' ανεβεί ψηλότερα στο βουνό για να προσευχηθεί κατά μόνας.

«Και απολύσας τους όχλους ανέβη εις το όρος κατ' ιδίαν προσεύξασθαι. οψίας δε γενομένης μόνος ην εκεί» (Ματθ. ιδ' 23). Η μόνωσή Του επαναλαμβάνεται με τις λέξεις «μόνος» και «κατ' ιδίαν», για να δώσει έμφαση στο ότι ο Κύριος επιδίωκε την ερημιά, όπου και παρέμεινε, αφού πρώτα έδιωξε τους όχλους. Όρος, μόνωση, σκοτάδι. Σε τέτοιες συνθήκες ο άνθρωπος νιώθει να βρίσκεται πιο κοντά στον Θεό. Και τότε η προσευχή είναι γλυκύτατη. Όλα όσα έκανε ο Κύριος Ιησούς, ήταν για δική μας διδαχή, για τη σωτηρία μας. Δεν ήρθε στη γη για να μας διδάξει μόνο με τα λόγια Του, αλλά με πράξεις, με γεγονότα και με κάθε έργο και κίνηση που έκανε. Ανέβηκε ψηλότερα στο βουνό, επειδή εκεί είχε περισσότερη ησυχία. Έμεινε μόνος Του, επειδή η μόνωση υποδηλώνει χωρισμό από τον κόσμο αυτόν. Προσευχήθηκε μέσα στη νύχτα, γιατί το σκοτάδι είναι κάτι σαν πέπλο στα μάτια. Και τα μάτια είναι που εμποδίζουν τον νου να συγκεντρωθεί, καθώς τρέχουν από το ένα αντικείμενο στο άλλο.

Η προσευχή του Χριστού στο όρος έχει κι ένα άλλο, βαθύτερο νόημα. «Απόλυση» των όχλων, άνοδος στο όρος, μόνωση, σκοτάδι. Τι σημαίνουν όλ' αυτά; Η απόλυση των όχλων σημαίνει ότι άφησε κατά μέρος όλα εκείνα που μας παρουσιάζει ο κόσμος, όλες τις μνήμες που μας δένουν με τον κόσμο και μας ενοχλούν. Έτσι, άδειοι κι ελεύθεροι από τον κόσμο, μπορούμε να σταθούμε στην προσευχή ενώπιον του Θεού.

Τι σημαίνει η άνοδος στο όρος; Την ανύψωση της καρδιάς και του νου στα ύψη του Θεού, στην παρουσία Του, στη συντροφιά Του. Εκείνος που συμφύρεται με τον κόσμο και τις πολλές του μέριμνες, δεν μπορεί ν' ανεβεί ταυτόχρονα στα ύψη εκείνα, όπου ο άνθρωπος νιώθει μόνος με τον Δημιουργό Του.

Τι σημαίνει σκοτάδι; Την ολική απουσία του φωτός σ' αυτόν τον κόσμο. Στον προσευχόμενο ερημίτη ο κόσμος αυτός είναι καλυμμένος με πυκνό σκοτάδι, όπου το ουράνιο φως ανατέλλει σταδιακά και φωτίζει ένα νέο κόσμο, αέναα λαμπερό και καλύτερο.

Αυτά είναι τα τέσσερα στάδια της προσευχής και το βαθύτερο νόημά τους. Στην περίπτωση του Χριστού, τα τέσσερα αυτά στάδια απεικονίστηκαν με την απόλυση των όχλων, την άνοδο στο όρος, τη μόνωση και το σκοτάδι.

Η προσευχή του Κυρίου Ιησού στην ησυχία της ερήμου είναι διδακτική για μας και για τη συνάφειά της: με ό,τι έγινε πριν απ' αυτήν και με το ό,τι θα γινόταν στη συνέχεια. Προτού αποσυρθεί για να προσευχηθεί, ο Κύριος είχε κάνει το ανήκουστο θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων. Μετά περπάτησε στη μέση της λίμνης, όπως περπατάει κανείς στη στεριά. Μ' όλο που και τα δύο αυτά θαύματα τα έκανε με τη θεϊκή δύναμη που είχε προαιώνια και που δεν τον εγκατέλειψε ούτε κατά την ένσαρκη διαδρομή Του στη γη, προσευχόταν με τον λαό στη συναγωγή, αλλά και μόνος Του στην έρημο. Σε μας είναι πάρα πολύ δύσκολο να κατανοήσουμε αυτή τη μυστική, προσωπική και ενστικτώδη κίνηση για προσευχή του Κυρίου Ιησού. Με τις προσευχές αυτές ο Μονογενής Υιός του προαιώνιου Θεού σίγουρα συνέχιζε και μαρτυρούσε εδώ στη γη την αδιάρρηκτη ενότητά Του με τον Πατέρα Του και το Άγιο Πνεύμα.

Η προσευχή που έκανε ο Χριστός κατά μόνας στο όρος μάς παρέχει κι άλλη καθαρή διδαχή. Τα καλά έργα πρέπει να προηγούνται της προσευχής. Και τότε η προσευχή βοηθά τα καλά έργα. Πρέπει πρώτα να δοκιμάζουμε την πίστη μας με καλά έργα κι έπειτα να την ομολογήσουμε με λόγια. Η προσευχή όμως αξίζει μόνο όταν προσευχόμαστε στον Θεό και τον ικετεύουμε να μας βοηθήσει, προκειμένου να κάνουμε ένα καλό έργο. Να κάνουμε προσευχή στον Θεό για να μας βοηθήσει να κάνουμε ένα πονηρό έργο δεν είναι μόνο ανόητο, αλλά στην ουσία είναι βλασφημία. Το να κάνεις το κακό με προσευχή, είναι σα να σπέρνεις καλαμπόκι και να ζητάς από τον Θεό να φυτρώσει σιτάρι. Μετά από κάθε καλή πράξη, πρέπει να καταφύγουμε στην προσευχή και να ευχαριστήσουμε τον Θεό που μας αξίωσε να κάνουμε ένα καλό έργο. Και πριν από το καλό έργο όμως πρέπει να προσευχόμαστε και να ζητάμε τη χάρη του Θεού, τη βοήθεια και τη συγκατάθεσή Του, ώστε το καλό έργο που βρίσκεται μπροστά μας να γίνει με θεάρεστο τρόπο, τέλειο. Κοντολογίς, κάθε καλό που έχουμε ή κάνουμε, που ακούμε ή διαβάζουμε – ακόμα και το παραμικρό, χωρίς εξαίρεση – πρέπει ν' αποδίδεται στον Θεό, όχι σε μας. Του Θεού είναι η δύναμή μας, η ευφυΐα μας, η δικαιοσύνη μας. Μπροστά στον Κύριο εμείς είμαστε τίποτα. Όταν μετά από τόσο

μεγάλα θαύματα ο Κύριος Ιησούς δείχνει στον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα την ταπείνωση, την πραότητα και την υπακοή Του, ενώ είναι ίσος μαζί Του στην ουσία και στην αιωνιότητα, τότε πώς εμείς δεν πρέπει να δείχνουμε ταπείνωση, πραότητα και υπακοή στον Δημιουργό μας, που μας έπλασε «εκ του μηδενός», που χωρίς τη βοήθειά Του όχι μόνο δε θα κάναμε καλά έργα, μα δε θα υπήρχαμε ούτε για μία στιγμή;

Όταν οι μαθητές ξεκίνησαν με το πλοίο το βράδυ, η θάλασσα ήταν ήρεμη. Όταν άλλαξε η φορά των ανέμων όμως, τα κύματα έγιναν τεράστια, όπως συνήθως γίνεται στη λίμνη αυτή, το πλοίο άρχισε να κλυδωνίζεται κι οι μαθητές φοβήθηκαν. Ο Κύριος τα προγνώριζε όλ' αυτά. Άφησε σκόπιμα όμως τους μαθητές Του να εκτεθούν στον κίνδυνο, ώστε να νιώσουν πόσο αβοήθητοι κι αδύναμοι ήταν χωρίς Εκείνον και να στερεωθούν στην πίστη τους, να θυμηθούν μια προηγούμενη καταιγίδα στη θάλασσα, όταν ο Κύριος βρισκόταν μαζί τους κι εκείνοι τον ξύπνησαν έντρομοι, φωνάζοντας: «Κύριε, σώσον ημάς, απολλύμεθα» (Ματθ. η' 25). Θα εύχονταν και τώρα να ήταν μαζί τους. Το 'κανε αυτό για να νιώσουν και να γνωρίσουν προκαταβολικά την αλήθεια των αγίων Του λόγων, που τους είπε λίγο προτού χωριστεί απ' αυτούς: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιωάν. ιε' 5).

Τότε που είχε γίνει η προηγούμενη καταιγίδα οι μαθητές είχαν εκτεθεί σε μικρότερο κίνδυνο, η πίστη τους δοκιμάστηκε λιγότερο, γιατί τότε ο Χριστός ήταν μαζί τους στο πλοίο, αν και κοιμόταν. Τώρα, σ' αυτή τη δεύτερη καταιγίδα, η κατάσταση ήταν χειρότερη κι η πίστη τους δοκιμάστηκε περισσότερο. Ο ίδιος έλειπε μακριά τους πάνω στο βουνό, στην έρημο. Πώς να τον φωνάξουν, να τον επικαλεστούν για να τους ακούσει; Πώς μπορούσαν να τον πληροφορήσουν για τη συμφορά τους; Πώς μπορούσαν να του στείλουν ένα μήνυμα, να του πουν, «Κύριε, σώσον ημάς, απολλύμεθα»; Δεν υπάρχει κανένας τρόπος. Οι μαθητές το βλέπουν πια, πως τους απειλεί ναυάγιο. Λες κι ήταν δυνατό να καταστραφεί κάποιος άνθρωπος, όταν τηρεί την εντολή του Θεού! Αλήθεια, τι υπέροχη διδαχή είναι αυτή για τους πιστούς, ώστε να μην απελπίζονται όταν βαδίζουν στον δρόμο όπου τους έταξε ο Θεός· να πιστέψουν πως Εκείνος που τους έστειλε στον δρόμο φροντίζει γι' αυτούς, γνωρίζει τους κινδύνους που θα συναντήσουν. Ο Θεός όμως δε σπεύδει στη βοήθειά Του. Δοκιμάζει την πίστη του δίκαιου ανθρώπου, όπως δοκιμάζεται κι ο χρυσός στο χωνευτήριο.

Όταν οι μαθητές έφτασαν στο έσχατο σημείο της απόγνωσης, ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά τους ο Χριστός, περπατώντας πάνω στα νερά, λίγο προτού χαράξει. «Και ιδόντες αυτόν οι μαθηταί επί την θάλασσαν περιπατούντα εταράχθησαν λέγοντες ότι φάντασμά εστι, και από του φόβου έκραξαν» (Ματθ. ιδ' 26). Θα πρέπει ή νά 'χε αρχίσει να ψιλοχαράζει ή να είχε φεγγάρι ή ο Κύριος να έλαμπε με το Θαβώρειο φως Του, δε γνωρίζουμε. Αυτό που είναι γνωστό είναι πως οι μαθητές Του τον είδαν, ήταν ορατός. Όταν τον είδαν στη θάλασσα, ένιωσαν απεριγράπτο φόβο. Κι ο νέος αυτός φόβος ήταν μεγαλύτερος από τον φόβο της καταιγίδας και του ναυαγίου που τους απειλούσε. Δεν ήξεραν πως ο Κύριός τους είχε τέτοια δύναμη, τέτοια εξουσία στη φύση. Ως τότε δεν την είχε φανερώσει. Τον είχαν δει μόνο να διατάζει τη θάλασσα και τους ανέμους. Δεν ήξεραν όμως πως μπορούσε να περπατάει πάνω στο νερό, όπως περπατάμε σε στέρεο έδαφος. Θα έπρεπε βέβαια να το είχαν συμπεράνει αυτό από τα προηγούμενα θαύματά Του. Εκείνος που μπορεί να διατάζει τη θάλασσα να γαληνεύει και τους ανέμους να ηρεμούν, σίγουρα θα μπορούσε να περπατήσει και πάνω στο νερό. Οι μαθητές όμως δεν είχαν φτάσει ακόμα σε τέτοια πνευματική ωριμότητα. Η πίστη τους ήταν ακόμα αδύναμη. Κι ο Χριστός έκανε το θαύμα αυτό για να τη δυναμώσει.

Φάντασμά εστι, κραύγασαν οι μαθητές Του και από του φόβου έκραξαν. Σκέφτηκαν πως θα ήταν φάντασμα ή κι ο ίδιος ο σατανάς στη μορφή του Διδασκάλου τους. Ήξεραν, είχαν δει τον Δάσκαλό τους να παλεύει με τον σατανά και τις ορδές του στον κόσμο. Και τώρα ο σατανάς είχε αρπάξει την ευκαιρία να τους εξολοθρεύσει. Οι φίλοι Του τη στιγμή εκείνη είχαν εκτεθεί στον έσχατο κίνδυνο. Τι περισσότερο θα μπορούσε να τους συμβεί; Σίγουρα όλα όσα συμβαίνουν και σήμερα στους λιπόψυχους που βρίσκονται σε κίνδυνο, ενώ βαδίζουν τον δρόμο του Θεού. Έτσι ενεργεί ο Θεός σ' εκείνους που αγαπά. «Ον γαρ αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται» (Εβρ. ιβ' 6). Και σαν τελευταίο από τα βάσανα, στέλνει το μεγαλύτερο, όπως λέει ο σοφός ιερός Χρυσόστομος. Ο Χριστός υπέφερε σ' όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής Του κι όταν έφτασε στο τέλος, στην ώρα της νίκης, υπέφερε το μεγαλύτερο βάσανο. Σταυρώθηκε κι ενταφιάστηκε στη γη. Το μεγαλύτερο αυτό μαρτύριο όμως σύντομα ξεπεράστηκε και μετά απ' αυτό χάραξε η καινούργια μέρα, η μέρα της νίκης με την Ανάστασή Του.

«Ευθέως δε ελάλησεν αυτοίς ο Ιησούς λέγων· θαρσείτε, εγώ ειμι· μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ' 27). Ο Κύριος ποτέ δεν αφήνει για πολύ

μόνους τους δικούς Του στους μεγάλους πειρασμούς. Ήξερε πως τους διέτρεχε φόβος, πως ήταν έντρομοι, επειδή νόμιζαν πως έβλεπαν φάντασμα. Έτσι έσπευσε να τους λυτρώσει από τον φόβο. Ευθέως τους είπε: Θαρσείτε! Τους έδωσε αμέσως θάρρος, κατά κάποιον τρόπο τους ξανά 'δωσε την ανάσα της ζωής, που τους είχε κόψει ο φόβος. Θαρσείτε, εγώ ειμι· μη φοβείσθε. Τι υπέροχη φωνή! Τι ζωηφόρα λόγια! Στη φωνή αυτή οι δαίμονες φεύγουν, οι αρρώστιες υποχωρούν, οι νεκροί εγείρονται. Από τη φωνή αυτή απέκτησαν ύπαρξη ο ουρανός και η γη, ο ήλιος και τα άστρα, άγγελοι και άνθρωποι. Η φωνή αυτή είναι πηγή κάθε αγαθού, ζωής, υγείας, σοφίας κι ευφροσύνης.

Θαρσείτε, εγώ ειμι! Δεν μπορεί ο καθένας ν' ακούσει τη φωνή αυτή. Την ακούνε μόνο οι όσιοι κι οι δίκαιοι, που υπομένουν για τον Χριστό. Δεν ακούει τη φωνή του Χριστού όποιος γενικά υποφέρει. Πώς να τον ακούσουν όλοι εκείνοι που υποφέρουν για τις αμαρτίες και τις αδικίες τους; Θα τον ακούσουν εκείνοι μόνο που υποφέρουν για την πίστη τους σ' Αυτόν (βλ. Πέτρ. δ' 13-16). Τώρα μέσα στη θάλασσα οι μαθητές υπέφεραν για την πίστη τους στο Χριστό. Ή μάλλον θα λέγαμε πως υπέφεραν για να επιβεβαιωθεί περισσότερο η πίστη τους στον Χριστό.

«Αποκριθείς δε αυτώ ο Πέτρος είπε· Κύριε, ει συ ει, κέλευσόν με προς σε ελθείν επί τα ύδατα» (Ματθ. ιδ' 28). Τα λόγια αυτά του Πέτρου εκφράζουν τόσο χαρά όσο και αμφιβολία. Κύριε, αναφωνεί η χαρούμενη καρδιά του· ει συ ει, λέει τώρα η αμφιβολία. Αργότερα που ο Πέτρος είχε στερεωθεί πια στην πίστη του, δε θα μιλούσε έτσι. Όταν ο αναστημένος Κύριος εμφανίστηκε στην ακτή της ίδιας λίμνης της Γεννησαρέτ κι ο Πέτρος άκουσε τη φωνή του Ιωάννη να λέει πως ο Κύριός εστι, ο Πέτρος τον επενδύτην διεζώσατο... και έβαλεν εαυτόν εις την θάλασσαν (Ιωάν. κα' 7). Τότε δεν αμφέβαλε καθόλου πως ήταν ο Κύριος, ούτε και φοβήθηκε να πέσει στη θάλασσα. Τώρα όμως ήταν ακόμα πνευματικά δόκιμος, λιπόψυχος, γι' αυτό και είπε: Κύριε, ει συ ει, κέλευσόν με προς σε ελθείν επί τα ύδατα.

«Ο δε είπεν, ελθέ. και καταβάς από του πλοίου ο Πέτρος περιεπάτησεν επί τα ύδατα ελθείν προς τον Ιησούν» (Ματθ. ιδ' 29). Όση ώρα η πίστη του ήταν μέσα του, σταθερή, ο Πέτρος περπατούσε πάνω στο νερό. Από τη στιγμή όμως που γλίστρησε μέσα του η αμφιβολία, ο Πέτρος άρχισε να βυθίζεται, γιατί η αμφιβολία προκαλεί τον φόβο.

Το ότι ο Πέτρος κατέβηκε από το πλοίο και περπάτησε πάνω στα κύματα προς τον Κύριο Ιησού, έχει ένα βαθύτερο νόημα. Σημαίνει την

προφύλαξη της ψυχής από τις σωματικές φροντίδες και τη φιλαυτία στο ξεκίνημά της για τον δύσκολο δρόμο της πνευματικής ζωής, τον δρόμο που οδηγεί στον Σωτήρα. Τέτοιες στιγμές προκύπτουν στους συνηθισμένους πιστούς, εκείνους που είναι λιποψυχοι και που η χαρά τους για τον Χριστό ανακατεύεται με την αμφιβολία. Συχνά θέλουν να νικήσουν τη σάρκα και ν' ακολουθήσουν τον Χριστό, τον βασιλιά του πνευματικού κόσμου. Σύντομα όμως νιώθουν να πέφτουν, να ξαναγυρίζουν στις σαρκικές μέριμνές τους, να ξαναγίνονται σαν το πλοίο που κλυδωνίζεται από τα κύματα. Μόνο εκείνοι που έχουν υψηλό πνευματικό ανάστημα, οι μέγιστοι ήρωες των ανθρώπων, κατόρθωσαν με μεγάλη άσκηση να σταθεροποιηθούν στην πίστη και να πέσουν από το σωματικό πλοίο στην πνευματική θάλασσα, για να συναντήσουν τον βασιλιά Χριστό. Εκείνοι μόνο έχουν ζήσει τόσο τον φόβο της εγκατάλειψης του πλοίου όσο και του τρόμου μπροστά στην καταιγίδα και τους σφοδρούς ανέμους. Οι ίδιοι όμως ένιωσαν και την ανέκφραστη χαρά της συνάντησής τους με τον Χριστό. Τον χωρισμό της ψυχής από το πλοίο του σώματος είχε ζήσει κι ο απόστολος Παύλος στη διάρκεια της επίγειας ζωής του, καθώς και πολλοί άλλοι άγιοι μετά απ' αυτόν. Πόσο μεγάλη ήταν η χαρά κι η αγαλλίαση στο τέλος αυτού του επικίνδυνου ταξιδιού, φαίνεται από τη χαρούμενη κραυγή: «υπέρ του τοιούτου καυχήσομαι» (Β' Κορ. ιβ' 5).

Ας δούμε τώρα τι έγινε με τον Πέτρο, που ήταν ακόμα λιποψυχος: «Βλέπων δε τον άνεμον ισχυρόν εφοβήθη, και αρξάμενος καταποντίζεσθαι έκραξε λέγων· Κύριε, σώσον με» (Ματθ. ιδ' 30). Γιατί φοβήθηκε τον άνεμο και όχι τη θάλασσα; Ο Πέτρος έκανε τα πρώτα του βήματα σαν μικρό παιδί: Κάνει λίγα βήματα, κάποιος όμως γελάει και το μωρό πέφτει στο έδαφος. Το ίδιο γίνεται και με τον πνευματικό μας ενθουσιασμό: Το παραμικρό να γίνει, μας αναστατώνει και μας γυρίζει πίσω.

«Ευθέως δε ο Ιησούς εκτείνας την χείρα επελάβετο αυτού και λέγει αυτώ· ολιγόπιστε· εις τί εδίστασας;» (Ματθ. ιδ' 22). Δεν πνιγόμαστε πολλές φορές στους κινδύνους της θάλασσας του βίου, ωστόσο μας αρπάζει κάποιο αόρατο χέρι και μας λυτρώνει από τον κίνδυνο; Ποιος από μας δεν έχει να παρουσιάσει αρκετά τέτοια παραδείγματα; Όλοι μας το γνωρίζουμε εμπειρικά αυτό. Μιλάμε κάθε τόσο γι' αυτά τα πράγματα κι ομολογούμε την παρουσία του αόρατου χεριού που μας γλιτώνει από τον κίνδυνο. Δυστυχώς όμως υπάρχουν και λίγοι ανάμεσά μας, ακόμα και η ίδια η συνείδησή μας, που ακούνε την επιτιμητική φωνή από τ' αόρατα χείλη: ολιγόπιστε· εις τί εδίστασας;

Γιατί αμφιβάλλετε, φίλοι μου, πως το χέρι του Θεού είναι κοντά; Γιατί δεν δοξολογείτε τον Θεό ακόμα και τη στιγμή που αντιμετωπίζετε τον μεγαλύτερο κίνδυνο; Ο Αβραάμ δεν ήταν απαλλαγμένος από την αμφιβολία όταν οδηγούσε τον μονογενή του υιό στη θυσία (Γέν. κβ' 1-18) και μετά τον έσωσε ο Θεός; Ο Ιωνάς δε δοξολογούσε τον Θεό από την κοιλιά του κήτους και σώθηκε (Ιων. β' 7); Οι Τρεις Παίδες δεν ολιγοπίστησαν μέσα στην «κάμινο του πυρός» και τελικά τους έσωσε η πίστη τους (Δαν. γ' 19-26). Το ίδιο δεν έκανε κι ο προφήτης Δανιήλ μέσα στο λάκκο των λεόντων (στ 16-23), αλλά κι ο μακάριος Ιώβ που ήταν πληγωμένος και γεμάτος σπυριά (Ιώβ β' 7-10); Αλλά και χιλιάδες άλλοι που δέχτηκαν τις μεγαλύτερες δοκιμασίες για την πίστη τους στον Χριστό, πώς γλίτωσαν; Εμείς γιατί αμφιβάλλουμε; Ο Θεός μας σώζει αμέτρητες φορές με το αόρατο χέρι Του, εκεί που δεν το περιμένουμε καθόλου, και μ' όλο που αμφιβάλλουμε πολλές φορές για τη βοήθειά Του.

Πρέπει λοιπόν να έχουμε στον νου μας όλες τις ευεργεσίες του Θεού και να μετανοούμε για την ολιγοπιστία και τη λιποψυχία μας. Πρέπει να γίνουμε ώριμοι στην πίστη μας. Έτσι, όσο μεγάλο κίνδυνο κι αν αντιμετωπίσουμε στο μέλλον, πρέπει να δοξολογούμε τον Θεό και να επικαλούμαστε το όνομά Του. Και τότε ο Θεός θα μας βοηθήσει, θα μας σώσει. Ας δοξολογούμε τον Θεό όταν βρισκόμαστε στον κίνδυνο, όχι όταν αυτός περάσει.

Αλλά κι όταν φανούμε λιπόψυχοι κι ολιγόπιστοι, ας μη μας καταλάβει η απόγνωση. Ο Πέτρος λιποψύχισε, ο Κύριος όμως ενίσχυσε την πίστη του. Πολλοί από τους αγιότερους ανάμεσα στους αγίους, αρχικά είχαν λιποψύχισι, αργότερα όμως έγιναν σταθεροί στην πίστη τους στον Χριστό.

Έτσι μιλάει εκείνος που πιστεύει αληθινά, που έχει γνωρίσει εμπειρικά ότι ο Θεός έχει μετρήσει κάθε τρίχα του κεφαλιού μας, πως ούτε ένα σπουργίτι (πολύ περισσότερο άνθρωπος) δεν μπορεί να πέσει στη γη χωρίς τη θέληση του Θεού.

Με το που ανέβηκε ο Ιησούς στο πλοίο, ο άνεμος σταμάτησε. Δε σταμάτησε από μόνος του να φυσά, αλλά μετά από εντολή του Κυρίου Ιησού. Υπάρχει κι ένα βαθύτερο και καθαρό νόημα στο γεγονός ότι ο Χριστός μπήκε στο πλοίο και ηρέμησε τον άνεμο και τη θάλασσα. Όταν ο Κύριος μπαίνει στο πλοίο του σώματός μας, είτε με τη θεία κοινωνία είτε με την προσευχή είτε με οποιονδήποτε άλλον ευλογημένο τρόπο, οι άνεμοι των παθών ηρεμούν μέσα μας και το πλοίο ταξιδεύει με ασφάλεια στην ακτή.

«Οι δε εν τω πλοίω ελθόντες προσεκύνησαν αὐτὸν λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ» (Ματθ. ιδ' 33). Ὃταν ὁ Κύριος ἠρέμησε τὴν καταιγίδα τῆς θάλασσης καὶ σταμάτησε τοὺς ἀνέμους στὴν πρώτη περίπτωση, οἱ μαθητὲς ρώτησαν, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ ἄλλοι συνηθισμένοι καὶ λιπόψυχοι ἄνθρωποι: «Ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἀνεμοὶ καὶ ἡ θάλασσα υπακούουσιν αὐτῷ;» (Ματθ. η' 27). Ἀπὸ τότε ὁμως εἶχαν δεῖ τόσα σημεῖα καὶ θαύματα ἀπὸ τὸν Διδάσκαλό τους, εἶχαν ἀκούσει τόσες διδαχές. Ἡ πίστις τους εἶχε πια ἐνισχυθεῖ, εἶχε ἐδραιωθεῖ. Ἐτσι τώρα, πού ἐβλεπαν τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα, δε ρώτησαν πια, ποταπὸς ἐστὶν οὗτος. Εκείνο πού ἐκαναν τώρα, ἦταν νὰ γονατίσουν μπροστὰ Του καὶ νὰ ὁμολογήσουν: ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ!

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ὁμολόγησαν ὅλοι μαζί οἱ μαθητὲς πως ὁ Ἰησοῦς ἦταν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀνάμεσά τους ἦταν βέβαια κι ὁ Ἰούδας, πού τὸν ὁμολόγησε κι αὐτός. Ἀργότερα ὁμως ἡ φιλαργυρία τὸν ἐκανε ν' ἀρνηθεῖ κυριολεκτικὰ τὸν Κύριο καὶ Διδάσκαλό Του. Εἶναι ἀλήθεια πως τὸν ἀρνήθηκε κι ὁ Πέτρος καὶ μάλιστα τρεῖς φορές. Ἡ ἀρνήσις τοῦ Πέτρου ὁμως δὲν ἦταν προμελετημένη. Ἐγινε ξαφνικὰ ἀπὸ φόβο κι ἀμέσως μετὰ μετανόησε πικρά κι ἐκλάψε γιὰ τὴν ἀρνήσις του.

Τὸ βαθύτερο νόημα πού ἔχουν τὰ λόγια «οἱ δε ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ καὶ τὸν ὁμολόγησαν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ», εἶναι πολὺ διδακτικὸ σὲ κάθε χριστιανό. Αφοῦ ὁ Θεὸς ἐνανθρώπησε κι ἦρθε νὰ ζήσει μαζί μας, πρέπει κι ἐμεῖς με ὅλη τὴν ὑπαρξή μας νὰ τὸν προσκυνήσουμε καὶ νὰ ὁμολογήσουμε τὸ ὄνομά Του. Με ὅλη τὴν ὑπαρξή μας, ἐννοοῦμε με τὸν νοῦ καὶ τὴ σκέψις μας, με τὴν καρδιά καὶ τὰ αἰσθήματά μας, με τὴν ψυχὴ καὶ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες μας. Ἐτσι τὸ σῶμα μας ὁλόκληρο θὰ γεμίσει φῶς, σκότος δὲ θὰ ὑπάρχει μέσα του.

Ἀλίμονό μας ἀν δεχόμαστε τὸν Χριστὸ μέσα μας κι ἐπειτα τὸν ἐξορίζουμε με τὴν ἀμαρτία μας ἢ τὸν ἀρνιόμαστε, ὅπως ὁ Ἰούδας. Ἡ δεύτερη κατάστασις θὰ εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη. Ὃταν ὁ Χριστὸς ἀπέλυσε τὸν Ἰούδα, «εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ σατανᾶς» (Ἰωάν. ιγ' 27). Ἀς μὴν ξεχνάμε οὔτε στιγμή πως δὲν μπορούμε νὰ παίζουμε με τὸν Θεό, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ επικίνδυνο. Ὁ Θεὸς εἶναι «πυρ καταναλίσκον» (Εβρ. ιβ' 29).

Νικητὴς ἐνάντια σὲ κάθε κακὸ εἶναι ὁ Χριστός. Δὲν ἐπιτρέπει ὁ ἴδιος νὰ τὸν νικήσει κάποιο κακὸ. Ἐμεῖς λοιπὸν πρέπει νὰ καταφεύγουμε κάτω ἀπὸ τὶς σωστικὲς φτερούγες Του, ἐκεῖ πού δε θὰ συναντήσουμε οὔτε καταιγίδες οὔτε ἀνέμους οὔτε φαντάσματα, «ἐνθα οὐκ ἐστὶ πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος». Εκεί θὰ βρούμε ὅλα τ' ἀγαθὰ πλοῦσια, αἰώνια, πού δὲν τὰ καταστρέφει οὔτε

ο σκόρος ούτε η σκουριά. Εκεί θα δοξολογούμε μαζί με τους αγγέλους και τους αγίους τα νικηφόρα έργα του Χριστού, που τη μεγαλοσύνη τους δεν μπορούμε να κατανοήσουμε στην περιορισμένη προοπτική της πρόσκαιρης ζωής μας. Εκεί θα μας αποκαλυφτούν όλα και τότε θα ευφρανθούμε. Κι η χαρά μας αυτή δε θα έχει τέλος. Γι' αυτό πρέπει δόξα και ύμνος στον Κύριο Ιησού Χριστό, μαζί με τον άναρχο Πατέρα Του και το Πανάγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ομιλίες Δ' – Κυριακοδόξιο, Εκδ. Πέτρου Μπότση, 2012

Από τις διδαχές του Αγίου Νεκταρίου

- Σκοπός της ζωής μας είναι να γίνουμε ζέλαιοι και άγιοι. Να αναδειχθούμε παιδιά του Θεού και κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών. Ας προσέξουμε μήπως, για χάρη της παρούσας ζωής, στερηθούμε τη μέλλουσα, μήπως, από τις βιοτικές φροντίδες και μέριμνες, αμελήσουμε το σκοπό της ζωής μας.
- Η νηστεία, η αχρυπνία και η προσευχή από μόνες τους δεν φέρνουν τους επιθυμητούς καρπούς, γιατί αυτές δεν είναι ο σκοπός της ζωής μας, αποτελούν τα μέσα για να πετύχουμε το σκοπό.
- Σκολίστε τις λαμπάδες σας με αρετές. Αγωνιστείτε να αποβάλετε τα πάθη της ψυχής. Καθαρίστε την καρδιά σας από κάθε ρύπο και διατηρήστε την αγνή, για να έρθει και να κατοικήσει μέσα σας ο Κύριος, για να σας πλημμυρίσει το Άγιο Πνεύμα με τις θείες δωρεές.

Θαυμαστός ο Θεός εν τωις Αγίοις Αντών

Σταυροαναστάσιμη έξοδος «Θέλω να κρατηθώ από την αιωνιότητα»

(Μέρος β')

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Από τη ζωή στην όντως ζωή

Είχα μαζί μου ένα κουτάκι με λείψανο του Αγίου Νεκταρίου από το Προσκύνημα του Αγίου στην Καμάριζα. Το πήρα γι' αυτόν τον σκοπό. Το έβγαλα για να προσκυνήσει τον Άγιο. Αυτός θα τη στήριζε πολύ καλύτερα στην αιωνιότητα. Άνοιξα το κουτάκι. Ευωδιάζε υπέροχα. Δεν συμβαίνει αυτό πάντοτε. Πολύ χάρηκα γι' αυτό το ασύνηθες γεγονός. Σαν να μας έλεγε ο Άγιος: μη βασανίζεστε με ερωτήματα· δεν θα βρείτε απαντήσεις, ούτε τις χρειάζεστε. Αρκεστείτε στην παρουσία του Θεού.

-Προσκύνησε, της λέω, ο Άγιος ευωδιάζει. Αυτό δε σημαίνει ότι θα σε κρατήσει περισσότερο στη γη. Αυτό σημαίνει ότι σου ετοιμάζει υποδοχή στον ουρανό. Αυτές οι άρρητες ευωδίες φανερώνουν την αλήθεια της αιώνιας βασιλείας του Θεού.

Έσκυψε με όση δύναμη της είχε μείνει, σταυροκοπήθηκε και ασπάσθηκε το ιερό Λείψανο. Τα μάτια της έτρεχαν.

-Είμαι αμαρτωλή. Μήπως δεν είμαι έτοιμη να φύγω; Είπε και κράτησε σφιχτά το χέρι μου. Μου φαίνεται πως θέλω να φύγω περισσότερο για να γλυτώσω από δω από όσο για να πάω εκεί. Νοιώθω κοσμική και ολιγόπιστη. Μπορώ να εξομολογηθώ;

Έβγαλα το πετραχήλι και το ωμοφόριό μου. Με εκπληκτική ευαισθησία συνειδήσεως μου περιέγραψε κάτι από το βάθος της καρδιάς και το μακρινό σχετικά παρελθόν της.

-Μην έχεις ενοχές. Ησύχασε. Η μετάνοιά σου είναι αληθινή. Ακόμη κι αν κάτι ξεχάσεις δεν χάθηκε ο κόσμος.

-Δεν έχω ενοχές. Απλά, αν βρεθώ στην αγκαλιά του Θεού, θέλω να τη λερώσω όσο γίνεται λιγότερο. Αισθάνομαι ότι με περιμένει ο Θεός, αλλά εγώ δεν το αξίζω.

Δεν είμαι σίγουρη αν θα μου το δώσει. Η σιγουριά μου φαίνεται θράσος. Η αβεβαιότητα ολιγοπιστία. Και τα δύο είναι αμαρτίες.

-Εσύ ποιο από τα δύο έχεις;

- Και τα δύο, πάτερ.

-Άκου, Νάντια, στον παράδεισο δεν πηγαίνουμε επειδή το αξίζουμε, αλλά επειδή το ποθούμε και το ζητούμε. Η αγάπη του Θεού ζυγίζει πολύ περισσότερο από την όποια αξία μας. Ακόμη και των αγίων. Και όλων μάλιστα μαζί. Εσύ δεν τα ποθείς ταπεινά και ειλικρινά;

-Με όλη μου την καρδιά. Το θέλω πιο πολύ και από την ανακούφισή μου από τούς πόνους.

Δεν ήταν καθόλου συναισθηματικά φορτισμένη. Γύρισε το βλέμμα της επάνω μου. Η ειρήνη ήταν ζωγραφισμένη επάνω του· «πάντα νουν υπερέχουσα» (Φιλιπ. δ' 7). Είχε ήδη αρχίσει να παίρνει τα χαρακτηριστικά του ετέρου προσώπου της. Είχε αρχίσει να συγγενεύει περισσότερο με την αιωνιότητα παρά με την εφημερότητα αυτού του κόσμου. Δίπλα σε έναν τέτοιον άνθρωπο καταρρέει το ερώτημα της μετά θάνατον ζωής. Αυτοί οι άνθρωποι μένουν περισσότερο κοντά μας για να μας την επιβεβαιώνουν. Ακόμη κι αν ταλαιπωρούνται...

Της διάβασα τη συγχωρητική ευχή. Άδειασε και από τις τε-λευταίες αμαρτίες. Το μόνο που απέμεινε πλέον είναι να πλημ-μυρίσει ο παράδεισος από την ευωδία μιας ακόμη πεντακάθαρης ψυχής, της ψυχής της δούλης του Θεού Κωνσταντίνας. Όταν ο Θεός το κρίνει. Μέχρι τότε, απολαμβάνουμε εμείς το άρωμα της ευλογημένης ζωής της. Η αγάπη μας προτιμάει περισσότερο το άρωμά της παρά την ανακούφισή της.

Ευτυχώς που ο Θεός δεν βιάστηκε... Πέρασαν λίγες ακόμη μέρες. Η Νάντια παλινδρομούσε μεταξύ του δικού της ευλογημένου κόσμου και του δικού μας, που με όλες του τις ατέλειες είχε την ομορφιά μιας υποβάλλουσας αγάπης. Μιας αγάπης που εκφράζεται λιγότερο με το συναίσθημα και περισσότερο με την πίστη. Μιας αγάπης που σε κάνει να αντικρύζεις τον αδελφό σου που πάσχοντας φεύγει, με περισσότερη μυστική χαρά για το μεγαλείο του παρά με συναισθηματική λύπη για την ταλαιπωρία του ή τον χωρισμό.

Οι μέρες κυλούν. Η Νάντια αντέχει. Για κάποιον λόγο ο Θεός την κρατάει. Πηγαίνω στο Νοσοκομείο με τα γνωστά ανάμεικτα αισθήματα.

-Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως χθες, μου λέει. Άκουσα από το ραδιόφωνο για το νόημά της. Δεν το ήξερα ακριβώς.

Η Ανάσταση του Χριστού, έλεγε, έχει σαν αποτέλεσμα τη δική μας ανάσταση. Εγώ όμως τον φοβάμαι τον θάνατο.

-Χωρίς τον θάνατο, δεν υπάρχει ανάσταση, της απαντώ. Η ανάσταση προϋποθέτει τον θάνατο. Πώς να γυρίσεις στη ζωή χωρίς να έχεις προηγουμένως φύγει από αυτήν; Γι' αυτό και στην Εκκλησία όλα όσα λέμε είναι σταυροαναστάσιμα.

-Έχετε δίκιο, κάτι τέτοιο έλεγε και στην εκπομπή που σας ανέφερα. Εγώ όμως λυγίζω.

-Μα και ο Χριστός δεν λύγισε προ του θανάτου;

-Δεν πιστεύω να λύγισε όπως εγώ. Άλλο πράγμα ήταν εκείνο που εμένα τουλάχιστον με ξεπερνάει. Εγώ νιώθω φοβισμένη και αρκετά γήινη. Ενώ όλη μου η ζωή είναι ένα διαρκές θαύμα, ενώ ο Θεός ήταν πάντα στο πλευρό μου, τώρα φοβούμαι μήπως με αφήσει μόνη.

-Δηλαδή θέλεις να μείνεις εδώ για πάντα;

-Όχι! Δεν θέλω να μείνω άλλο. Τώρα το έχω πιστέψει ότι φεύγω και δεν με πειράζει. Απλά, ο τρόπος του θανάτου με τρομάζει. Φαντάζομαι πόνους, δυσφορία, ασφυκτική κατάσταση και με πιάνει αγωνία. Κάντε μια παράκληση να φύγω στον ύπνο μου χωρίς να το καταλάβω. Επίσης, δεν θέλω να στενοχωριέστε εσείς.

-Θα ήθελες να φύγεις αναστάσιμα;

-Θα προτιμούσα να φύγω σταυροαναστάσιμα.

-Τι εννοείς;

-Δεν ξέρω τι ακριβώς εννοώ, αλλά μου αρέσει πολύ αυτός ο συνδυασμός θανάτου και αναστάσεως που είπατε προηγουμένως.

-Τι θα 'λεγες να φύγεις τη Μεγάλη Παρασκευή και να σου ψάλλουμε αναστάσιμη ακολουθία;

-Λέτε ως τότε να ζω ακόμη;

-Εγώ λέω και ακόμη παραπάνω.

-Νομίζω ότι ως εδώ ήταν, πάτερ. Δεν χρειάζομαι άλλο σ' αυτόν τον κόσμο.

-Πού ξέρεις; Μπορεί να σε χρειάζεται ο κόσμος.
-Εμένα, έτσι όπως είμαι;
-Εσένα, όπως πράγματι είσαι.
-Πάντως είμαι πολύ ευτυχισμένη γι' αυτές μας τις συζητήσεις.

Η καρδιά της Νάντιας χτυπούσε μέχρι και τη Μεγάλη Πέμπτη. Διαβάσαμε τα δώδεκα ευαγγέλια. Εδώ και μέρες δεν δείχνει να επικοινωνεί. Οι ρυθμοί της πέφτουν. Η αναπνοή εξασθενίζει. Φαίνεται πως της τελείωσε όλος ο αέρας αυτού του κόσμου. Το ρολόι δείχνει 23:58. Η καρδιά κρατάει λίγους ακόμη κτύπους. Στις 12 τα μεσάνυχτα, με την είσοδο στη Μεγάλη Παρασκευή, η Νάντια τελείωσε γι' αυτόν τον κόσμο. Άφησε πίσω ζωντανές αναμνήσεις μιας σπάνια διακριτικής και λεπτής παρουσίας. Άφησε τα ίχνη ενός πολύ επώδυνου χωρισμού. Άφησε κυρίως την αίσθηση ενός ανθρώπου που του άξιζε περισσότερο ο κόσμος της βασιλείας του Θεού, παρά της κυριαρχίας της προσωρινότητας.

Όπως ήθελε, έφυγε σε σταυρώσιμη μέρα. Η κηδεία της έγινε την Τρίτη της Διακαινησίμου, αναστάσιμη. Η αναχώρησή της δεν θα μπορούσε να είναι πιο σταυροαναστάσιμη!

Πήγα και στην ταφή. Ήμουν μόνος μου. Δεν υπήρχε άλλος ιερέας. Έκανα και το τελευταίο αναστάσιμο τρισάγιο. Δεν χόρταινα να ψέλνω το «Χριστός Ανέστη». Εκείνο το «και τοις εν τοις μνήμασι ζώην χαρισάμενος» εύρισκε πανηγυρική την επαλήθευσή του στο πρόσωπο της Νάντιας. Το σωματικό της πρόσωπο πανέμορφο. Σαν να κοιμόταν πλέον ειρηνικά. Σαν να εννοράτο τον πιο αληθινό κόσμο πνευματικά. Πραγματικά αναπαυμένη. Ο Θεός για μια ακόμη φορά μάς είχε πικράνει, γιατί δεν Τον κατανοούμε. Η Νάντια όμως είχε φροντίσει να μας παρηγορήσει, γιατί αυτή μας κατανοεί. Ο Θεός μάς έκανε να πονέσουμε λιγότερο και να Τον αγαπήσουμε περισσότερο. Γιατί δεν έφτιαξε μόνον αυτόν τον κόσμο που πεθαίνουμε. Έφτιαξε και τον άλλον που μόνο ζούμε. Η Νάντια αντανakλά το φως του Θεού σε αυτόν τον κόσμο. Τελικά, δεν τη νίκησε ο θάνατος· τη δόξασε η ζωή της. Ίσως πιο σωστά, τη δόξασε ο Θεός, η Ζωή της.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

Η μεταμόρφωση – Γεύση πραγματική για τον κάθε χριστιανό

π. Συμεών Κραγιόπουλος

Ο Κύριος, όλο το διάστημα που ήταν στη γη, δεν φανερώθηκε μεταμορφωμένος ενώπιον των υπολοίπων μαθητών ή και του λαού. Φανερώθηκε μόνο στους τρεις μαθητές. Όμως μετά την έλευση του Αγίου Πνεύματος και την ίδρυση της Εκκλησίας, τώρα που όλοι γίνονται μέλη της Εκκλησίας με το βάπτισμα και το μυστήριο του χρίσματος, και έχουμε όλα τα μυστήρια μέσα στην Εκκλησία, η μεταμόρφωση δεν πρέπει να είναι κάτι κρυφό, αλλά ζωή στον κάθε χριστιανό, γεύση πραγματική.

Και νομίζω αυτό να προσέξουμε και να ανησυχήσουμε με καλή ανησυχία: ότι εμείς ως χριστιανοί βαπτισμένοι, που λάβαμε και το μυστήριο του χρίσματος, και δι' αυτού τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, πρέπει συνεχώς να έχουμε μέσα μας τη μεταμόρφωση, η οποία διαχέεται και στην όλη ύπαρξη του ανθρώπου. Όμως γιατί δεν είναι έτσι;

Γι' αυτό είπα να ανησυχήσουμε. Όλα αυτά που κάνουμε -και καλά κάνουμε βέβαια- που τρέχουμε στην εκκλησία, ψάλλουμε τα τροπάρια, προσερχόμαστε στο Άγιο Ποτήριο, κοινωνούμε του σώματος και του αίματος του Χριστού, καλά είναι βέβαια, αλλά όλα αυτά μπορεί να μείνουν έτσι εξωτερικά, εάν βαθιά μέσα στην καρδιά δεν αισθανθούμε, και όχι απλώς απόψε αλλά συνεχώς, αυτή τη γλυκύτητα, αυτή τη γεύση, αυτό που έκανε τους Αποστόλους να τα χάσουν και να ξεχαστούν.

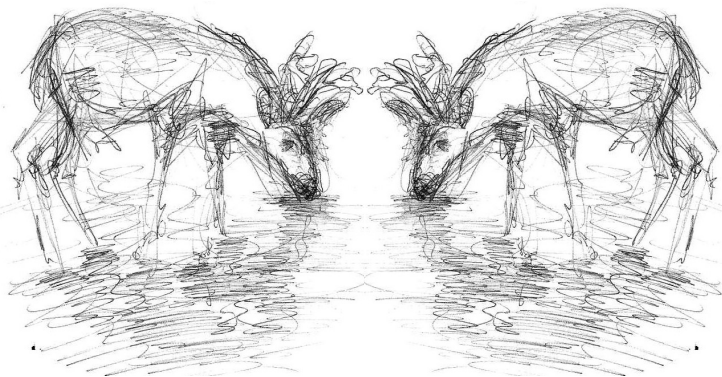
Τα ξέχασαν όλα και το μόνο που ζητούσαν ήταν να μείνουν εκεί, να μην απομακρυνθούν. Τόσο τους συνεπήρε αυτή η

πραγματικότητα της μεταμορφώσεως! Δεν είναι θέαμα απλώς εξωτερικό· είναι θέαμα εσωτερικό, γλυκύτητα εσωτερική, γεύση φοβερή, θεία πείρα μέσα στην καρδιά μας. Και έτσι κάτι παθαίνει κανείς, μεθάει και δεν αφήνει με τίποτε τον Χριστό αλλά τρέχει πίσω από τον Χριστό.

Να το σκεφθούμε καλά, να ανησυχήσουμε. Επαναλαμβάνω, όλα αυτά πρέπει να συμβαίνουν σε κάθε χριστιανό. Εάν δεν συμβαίνουν, κάτι κακό κάνουμε. Όχι κάναμε απλώς· κάνουμε. Δεν θέλουμε να γλυκάνει η ψυχή μας από την παρουσία του Κυρίου, να αφοσιωθεί στον Κύριο και να τον ακολουθεί. Σαν να μην το θέλουμε. Τόσο είμαστε κοσμικοί, με γήινο φρόνημα, τόσο είμαστε προσκολλημένοι στα κοσμικά και στα γήινα. Και μην πει κάποιος “εγώ δεν είμαι”. Αφού δεν μας εμπιστεύεται ο Κύριος αυτή τη Χάρη και όλο αυτό που φανέρωσε στους μαθητές, εφόσον αυτό δεν είναι μια πραγματικότητα μέσα μας, σημαίνει ότι είμαστε γήινοι, κοσμικοί, δεν μας αρέσουν τα του Θεού, δεν μας αρέσουν τα ουράνια, μας αρέσουν τα άλλα.

Ο Θεός να μας συγχωρήσει και να μας αποδεχθεί και να θελήσει να κάνει τρόπον τινά συγκατάβαση καινούρια και να μας αξιώσει αυτής της δωρεάς, που την έχουμε μέσα μας ανενέργητη, δεν την αισθανόμαστε. Να μας αξιώσει και να θεώμεθα, να βλέπουμε, αλλά και να γευόμαστε και να αισθανόμαστε όλα αυτά τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Πηγή: https://kirigmata.blogspot.com/2015/08/blog-post_43.html#more

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ανακομιδή των λειψάνων του Αγίου Στεφάνου, Αγίας Φωτεινής-Φωτούς- της Κυπρίας)	—— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
2 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.	7:00 π.μ. ——
3 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	7:00 π.μ. ——	—— 7:00 μ.μ.
4 ΤΡΙΤΗ	Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	——	7:00 μ.μ.
5 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος)	——	6:30 μ.μ.
6 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	—— ——	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.
7 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Αιμιλιανού Επισκόπου Κυζίκου, Ευτυχίου οσίου), Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	——	6:30 μ.μ.
8 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ματθία Αποστόλου)	—— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
9 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Λαυρεντίου μάρτυρος του Αρχidiaκόνου), Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.	7:00 π.μ. ——

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
10 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	6:30 π.μ. ——	—— 7:00 μ.μ.
11 ΤΡΙΤΗ	Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	——	7:00 μ.μ.
12 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Απόδοσις της Εορτής της Μεταμορφώσεως), Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	——	6:30 μ.μ.
13 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	—— ——	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.
14 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου)	6:30 μ.μ.	6:30 μ.μ.
15 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η εξ Εδέσσης ανακομιδή της χειροποιήτου Εικόνας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ήτοι του Αγίου Μανδηλίου)	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.	7:00 π.μ. 6:30 μ.μ.
16 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
17 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	——
22 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Απόδοσις της Εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου)	——	6:30 μ.μ.
23 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	——	7:00 π.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
24 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
26 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Φανουρίου νεοφανούς μάρτυρος, Χρυσοστόμου Σμύρνης)	—	6:30 μ.μ.
27 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
28 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Αποτομή της Τιμίας Κεφαλής του Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου)	—	6:30 μ.μ.
29 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η απόδοσις της εορτής του Προδρόμου, Αλεξάνδρου, Ιωάννου και Παύλου του νέου του Κυπρίου, Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως)	— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
30 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
31 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Εσπερινός (Αρχή Ινδίκτου, Αγίων 40 γυναικών μαρτύρων, Συμεών του Στυλίου)	7:00 π.μ. —	— 6:30 μ.μ.

Άπο τους Αγίους μας

Αγίου Πορφυρίου

Ο άνθρωπος του Χριστού όλα τα κάνει προσευχή

Όλα τα προβλήματά μας, τα υλικά, τα σωματικά, τα πάντα, να τ' αναθέτουμε στον Θεό. Όπως λέμε στην Θεία Λειτουργία, «...και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα». Όλη τη ζωή μας σ' Εσένα, Κύριε, αφήνουμε. Ό,τι θέλεις Εσύ. «Γενηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανό και επί της γης».

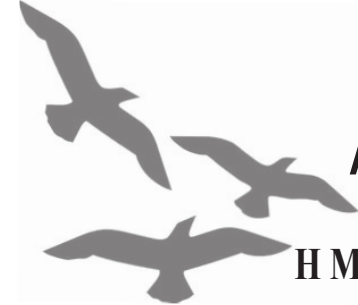
Ο άνθρωπος του Χριστού όλα τα κάνει προσευχή. Και τη δυσκολία και τη θλίψη, τις κάνει προσευχή. Ό,τι και να του τύχει, αμέσως αρχίζει: «Κύριε Ιησού Χριστέ...». Η προσευχή ωφελεί σε όλα, και στα πιο απλά. Για παράδειγμα, πάσχεις από αϋπνία· να μη σκέπτεσαι τον ύπνο. Να σηκώνεσαι, να βγαίνεις έξω και να έρχεσαι πάλι μέσα στο δωμάτιο, να πέφτεις στο κρεβάτι σαν για πρώτη φορά, χωρίς να σκέπτεσαι αν θα κοιμηθείς ή όχι. Να συγκεντρώνεσαι, να λέεις τη δοξολογία και μετά τρεις φορές το «Κύριε Ιησού Χριστέ...» κι έτσι θα έρχεται ο ύπνος.

Όλα με την προσευχή τακτοποιούνται. Αλλά πρέπει να έχεις αγάπη, φλόγα στην προσευχή. Να μην έχεις άγχος αλλά εμπιστοσύνη στην αγάπη και στην πρόνοια του Θεού. Όλα είναι μέσα στην πνευματική ζωή. Όλα αγιάζονται, και τα καλά και τα δύσκολα και τα υλικά και τα πνευματικά και όσα αν ποιείτε. Πώς το λέει ο Απόστολος Παύλος; «Είτε ουν εσθίετε, είτε πίνετε, είτε ποιείτε, πάντα εις δόξαν Θεού ποιείτε».

Όταν είσαι εν προσευχή, όλα γίνονται όπως πρέπει. Έρχεται μέσα σου η χάρις του Θεού. Όταν έχεις τη χάρι, όλα γίνονται με χαρά, χωρίς κόπο. Όταν κάνουμε συνέχεια προσευχή, θα μας φωτίζει ο Θεός τι να κάνουμε κάθε φορά και στις πιο δύσκολες καταστάσεις. Θα το λέει ο Θεός μέσα μας. Θα βρίσκει τρόπους ο Θεός. Μπορούμε, βέβαια, να συνδυάζουμε την προσευχή και με νηστεία. Δηλαδή, όταν έχουμε ένα σοβαρό πρόβλημα ή δίλημμα, να προηγείται πολλή προσευχή και νηστεία. Κι εγώ έτσι έκανα πολλές φορές.

Όταν πάλι έχουμε αιτήματα για τον κόσμο, να τα λέμε μυστικά· με την προσευχή που γίνεται «εν τω κρυπτό» και δεν φαίνεται. Η πολλή περίσπαση δεν διευκολύνει την προσευχή. Αφήστε τα τηλέφωνα, τις επικοινωνίες και τα πολλά λόγια με τους ανθρώπους. Αν ο Κύριος δεν βοηθήσει, τι να κάνουν οι δικές μας προσπάθειες; Άρα προσευχή, προσευχή με αγάπη. Καλύτερα τους βοηθάμε από μακριά με την προσευχή. Τους βοηθάμε με τον πιο καλό, με τον πιο τέλει τρόπο.

Πηγή : Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Λόγος πνευματικός

π. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΡΜΠΑΡΑΚΗΣ

Η Μεταμόρφωσις του Κυρίου Ιησού Χριστού

(6 Αυγούστου)

Μία από τις μεγάλες Δεσποτικές λεγόμενες εορτές είναι η Μεταμόρφωση του Κυρίου: εκεί που στο όρος Θαβώρ ο Κύριος, έχοντας πάρει μαζί Του τους «προκρίτους των μαθητών», τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, «μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών», δηλαδή το πρόσωπό Του έλαμψε σαν τον ήλιο, τα ενδύματά Του έγιναν λευκά σαν το φως, δίπλα Του φάνηκαν οι προφήτες Μωϋσής και Ηλίας, ενώ ακούστηκε άνωθεν, από τον ουρανό, η φωνή του Θεού Πατέρα, η οποία έλεγε «Ουτός εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, αυτού ακούετε». Όλη αυτή η θεοφάνεια, η οποία βεβαίως θυμίζει και το «σκηνικό» της Βάπτισης του Κυρίου, πραγματοποιήθηκε μέσα σε ένα νέφος το οποίο περιέλαμψε τους μαθητές, οι οποίοι μη αντέχοντας το θέαμα έπεσαν πρηνείς, ενώ κάποια στιγμή ο Πέτρος, «μη ειδώς ο ελάλει», βλέποντας και τους Μωϋσή και Ηλία να συνομιλούν με τον Κύριο, είπε σ' Αυτόν: «Κύριε, καλόν εστιν ημάς ώδε είναι». Μετά από λίγο, το συγκλονιστικό αυτό θέαμα και άκουσμα τελείωσε, κι ο Κύριος παίρνοντας τους έκθαμβους μαθητές τούς είπε να μην πουν τίποτε, έως ότου αναστηθεί εκ των νεκρών, προλέγοντας ταυτοχρόνως και τα γεγονότα του Πάθους Του.

Θα έλεγε κανείς ότι σ' αυτό το γεγονός έχουμε συμπυκνωμένη τη θεολογία της Εκκλησίας μας, περί της φύσεως του Ιησού Χριστού, περί του σκοπού της ενανθρωπήσεώς Του, περί της ανακαινίσεως του σύμπαντος κόσμου, περί της σχέσεώς Του με την Παλαιά Διαθήκη, θέματα με τα οποία ασχολήθηκαν οι Πατέρες μας ιδίως του 14ου αι., και μάλιστα ο μεγάλος Πατέρας και Διδάσκαλος άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, όταν δόθηκε η αφορμή από αιρετικούς, οι οποίοι αναφάνηκαν και αλλοίωσαν τη θεολογία της Εκκλησίας.

1. Καταρχάς θα πρέπει να διευκρινίσουμε αυτό που τονίζει η Πατερική μας παράδοση: Η Μεταμόρφωση του Χριστού στην πραγματικότητα είναι Μεταμόρφωση των ίδιων των μαθητών: ο Χριστός, ων πάντοτε Θεός και άνθρωπος, έχοντας ενωμένες τις δύο Του φύσεις «ασυγχύτως, ατρέπτως, αδιαιρέτως, αχωρίστως» στη μία Του θεϊκή υπόσταση-προσωπικότητα, δεν αλλάζει ποτέ: παραμένει πάντοτε ο Ίδιος. Στο γεγονός της Μεταμορφώσεως λοιπόν δεν προσλαμβάνει κάτι που δεν το είχε, αλλά αυτό που ήταν, το δίνει «κατά μέρος», να το δουν και να το νιώσουν και οι τρεις μαθητές Του.

Κι αυτό που τους αποκαλύπτει είναι η θεϊκή Του δόξα. Μέχρι τότε οι μαθητές ζούσαν τον Κύριο ως άνθρωπο, ενώ ελάχιστα διαισθάνονταν τη θεϊκή Του προέλευση. Στο όρος Θαβώρ ικανώνονται από το Πνεύμα του Θεού, το Οποίο ως νέφος τους περιέλαμψε και τους άνοιξε τους πνευματικούς οφθαλμούς – έχουμε και πνευματικές αισθήσεις που λειτουργούν ή όχι ανάλογα με τη σχέση που έχουμε με τον Θεό – να δουν με «μετασκευασμένους» οφθαλμούς τη θεϊκή λάμψη, το «άκτιστον φως» του Χριστού. Η Μεταμόρφωση λοιπόν είναι Μεταμόρφωση των μαθητών, που με άλλα μάτια είδαν τα συγκλονιστικά του όρους Θαβώρ, δηλαδή τον Χριστό και στη θεϊκή Του διάσταση. Την πραγματικότητα αυτή η Εκκλησία μας διαρκώς τη διαλαλεί, καθημερινά, όταν μεταξύ των άλλων μας επισημαίνει: «Εν τω φωτί Σου, Κύριε, οψόμεθα φως». Μόνον όταν ο άνθρωπος λάβει το φως του Θεού, μπορεί τότε να δει το φως του Θεού. Ο άνθρωπος «βλέπει» ανάλογα με ό,τι έχει μέσα του.

2. Όπως είπαμε, αυτά που είδαν οι μαθητές για τον Χριστό ήταν ό,τι μπορούσαν να αντέξουν. Κατά το κοντάκιο της εορτής, «Επί του όρους μετεμορφώθης, και ως εχώρουν οι μαθητές Σου, την δόξαν Σου, Χριστέ ο Θεός, εθεάσαντο». Κι είναι ευνόητο: Ο άνθρωπος είναι πεπερασμένος και ο Θεός είναι άπειρος. Επομένως ο άνθρωπος, όπως και όλη η δημιουργία, ακόμη και οι άγγελοι, όχι μόνον δεν μπορεί να δει και να μετάσχει στην ουσία του Θεού – αυτό είναι μόνο για την αγία Τριάδα – αλλά μπορεί να δει και να μετάσχει σ' αυτό που λέμε ενέργεια του Θεού, αλλιώς στη χάρη ή τη δόξα ή το φως Του, μόνον εκ μέρους, όσο αντέχει. Αυτό που λαμβάνει όμως από τον Θεό ως παροχή της χάρης Του είναι ό,τι ανώτερο για εκείνον. Κάτι παραπάνω θα τον «διέλυε» και θα τον «σκοτώνε». «Κανείς δεν μπορεί να δει τον Θεό και να ζήσει».

3. Γιατί ο Κύριος θέλησε να τους δώσει αυτή τη χάρη, να δουν τη θεϊκή Του δόξα; Διότι μετά από λίγο ακολουθούν τα γεγονότα του Πάθους, άρα έπρεπε οι μαθητές να κατανοήσουν ότι το Πάθος ήταν εκούσιο, ότι ήταν η επιλογή του ενανθρωπήσαντος Θεού, για να σώσει το ανθρώπινο γένος, αίροντας την αμαρτία του επί του Σταυρού. Όπως το επισημαίνει το κοντάκιο και πάλι: «ίνα όταν Σείδωσι σταυρούμενον, το μεν πάθος νοήσωσιν εκούσιον, τω δε κόσμω κηρύξωσιν ότι συ υπάρχεις αληθώς του Πατρός το απαύγασμα». Ο Χριστός «έδει παθείν», διότι η αμαρτία του ανθρώπινου γένους ήταν τέτοια, που μόνον ο λόγος, το κήρυγμα δεν ήταν ικανό να σώσει τους ανθρώπους. Έπρεπε να πάθει ο Ίδιος ο Θεός εν σαρκί, γεγονός που φανερώνει την τραγικότητα στην οποία είχε περιέλθει η ανθρωπότητα, αλλά και το άπειρο μέγεθος της αγάπης του Θεού απέναντι σ' αυτήν.

4. Στο φως της λάμψης του Θεού, οι μαθητές συνειδητοποιούν και την προοπτική του ανθρώπου, μετά τον ερχομό Εκείνου. Όπως φανερώθηκε ο Χριστός, σαν ήλιος πρωϊνός, έτσι θα φανερωθούμε κι εμείς κατά τη

Δευτέρα Του Παρουσία, όταν ακολουθούμε τον Χριστό. Μην ξεχνάμε ότι ο Χριστός ενσωμάτωσε τον άνθρωπο στον ίδιο Του τον εαυτό, κάτι που ενεργοποιείται έκτοτε δια του αγίου βαπτίσματος και βιώνεται αυξητικά μέσα στην Εκκλησία διά των μυστηρίων και της εφαρμογής των εντολών Του. Αυτή η ενσωμάτωση έκανε τον άνθρωπο μέλος Του, δηλαδή δική Του προέκταση, επομένως ό,τι Εκείνος ζει, αυτό αποτελεί και θα αποτελέσει ζωή και των πιστών ανθρώπων. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς και οι Πατέρες των Συνόδων του 14ου αι. τόνιζαν την πραγματικότητα μετοχής στο άκτιστο φως του Θεού, κατά αναλογία με ό,τι συνέβη στο όρος Θαβώρ με τους τρεις μαθητές, ήδη από τη ζωή αυτή. Ας φανταστούμε την ασύλληπτη μέθεξη του πιστού σ' αυτό το φως μετά τον ερχομό Του για δεύτερη φορά, όταν ο άνθρωπος όχι μόνον ως ψυχή, αλλά και με το σώμα του θα μετέχει σ' Εκείνον. Τότε θα λάμψουν οι άγιοι ως ήλιος, όπως έλαμψε κι ο Χριστός. Με τη Μεταμόρφωση λοιπόν αποκαλύπτεται και το μεγαλείο της προοπτικής του ανθρώπου, αυτό που οι άγιοί μας ονομάζουν «θέωση».

5. Σ' αυτή την ένθεη κατάσταση μετοχής στο φως του Χριστού, βλέπουμε ότι ανακαινίζεται μαζί με τον άνθρωπο και η ίδια η φύση. Πώς το βλέπουμε αυτό; Μέσα από τα ενδύματα του Χριστού. Και αυτά έλαμψαν και έγιναν λευκά σαν το χιόνι. Δηλαδή, η χάρη του Χριστού μεταγγίστηκε κατά κάποιο τρόπο και στα υλικά πράγματα, σημείο μετοχής και της φύσεως, όπως είπαμε, στη δόξα του Θεού. Και τούτο γιατί η φύση δεν είναι κάτι κακό ή κατώτερο και συνεπώς αποβλητέο, αλλά στη χριστιανική πίστη αναβαθμίζεται και αυτή, βρίσκοντας την πραγματική της θέση: να είναι βοηθός του ανθρώπου στη σωτηρία του. Η φύση ανήκει στον Θεό και την έδωσε στον άνθρωπο για να είναι ο χώρος κατοικίας του, που σημαίνει ότι η φύση προσέβλεπε στον άνθρωπο ως τον βασιλιά της. Ξέπεσε στην αμαρτία ο άνθρωπος λοιπόν, ξέπεσε και η φύση. Και με την αποκατάσταση του ανθρώπου εν Χριστώ, αποκαθίσταται και αυτή. «Η προσμονή της φύσεως, μας λέει ο απόστολος Παύλος, είναι να σωθεί ο άνθρωπος, ώστε με τη σωτηρία αυτού να σωθεί και εκείνη». Έτσι η Μεταμόρφωση είναι μία ισχυρή απάντηση σ' όλους εκείνους που ήθελαν και θέλουν να βλέπουν τον χριστιανισμό ως μία πνευματοκρατία ή ως έναν ιδεαλισμό, με υποτίμηση και άρνηση της φύσεως.

6. Φάνηκαν όμως ο Μωϋσής και ο Ηλίας στο όρος Θαβώρ, πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης, που έζησαν αιώνες πολλούς προ Χριστού. Τισμαίνει τούτο; Πρώτον, ότι ο Κύριος είναι Κύριος της ζωής και του θανάτου. Το γεγονός ότι οι μαθητές βλέπουν αυτούς τους αγίους, κεκοιμημένους ή απόντες από τον κόσμο αυτό από τόσο παλιά, είναι μία ισχυρότατη απόδειξη ότι αυτοί ζουν εν Θεώ. Ο θάνατος δεν είναι το τέλος της ανθρωπίνης

ύπαρξης. Ο άνθρωπος εναποθέτει το σώμα του, αλλά η ψυχή του, με τη χάρη του Θεού, συνεχίζει να ζει. Κι αυτό το σώμα, όπως η δυναμική της αναστάσεως του Κυρίου έφερε, θα αναστηθεί για να ενωθεί με την ψυχή και πάλι. Ο θάνατος λοιπόν με τον Χριστό έγινε μία απλή δίοδος, που μας οδηγεί μέσα στην αγκαλιά του Χριστού, πολύ πιο έντονα και άμεσα όμως: «πρόσωπον προς πρόσωπον». Μία προεικόνιση αυτού του γεγονότος είναι και η παρουσία των προφητών αυτών στο Θαβώρ. Κι από την άλλη: ο Κύριος φανερώνεται ότι αποτελεί το κέντρο και της Παλαιάς Διαθήκης. Η Παλαιά Διαθήκη, που συγκεφαλαιώνεται στον Νόμο και τους Προφήτες – τον Μωϋσή και τον Ηλία – συνιστά την πρώτη αποκάλυψη του Χριστού, με αποκορύφωση τον ερχομό Του στην Καινή. Παλαιά και Καινή αποτελούν ένα ενιαίο γεγονός, που δεν μπορεί κανείς να ξεχωρίσει, χωρίς να διαστρεβλώσει και τα δύο. Η Μεταμόρφωση λοιπόν δίνει απάντηση και στο θέμα αυτό. Η Παλαιά Διαθήκη έχει χριστοκεντρικό χαρακτήρα. Ο Κύριος συνιστά το νόημα και εκείνης.

Η θεολογία της Μεταμορφώσεως του Κυρίου είπαμε από την αρχή ότι συγκεφαλαιώνει όλη την πνευματική ζωή της Εκκλησίας. Αποκαλύπτει εκτός από τον Χριστό και τον άνθρωπο στην προοπτική του. Αλλά προϋποθέτει αυτό που προϋποθέτουν όλα τα πνευματικά γεγονότα στην Εκκλησία: την ετοιμότητα του ανθρώπου αποδοχής του πλούτου που περιέχει. Ποτέ δηλαδή κανένα πνευματικό γεγονός δεν προσφέρεται στον άνθρωπο, χωρίς αυτός να μπορεί πνευματικά να το αντέξει. Όπως ένα πλουσιότατο γεύμα δεν μπορεί να προσφερθεί σε ένα βρέφος, κατά τον ίδιο τρόπο ο πλούτος της χάριτος του Θεού, που τονίζεται στη Μεταμόρφωση απαιτεί τον «ενηλικιωμένο» χριστιανό. Γι' αυτό και η Εκκλησία μας «τρέμει» μπροστά σε φαινόμενα νεανικού ενθουσιασμού, δηλαδή όταν νεαροί που ακούνε για «άκτιστον φως», νομίζουν ότι μπορούν χωρίς κόπο, εύκολα, να το αποκτήσουν. Και δυστυχώς τα αποτελέσματα είναι τραγικά. Τα λεγόμενα «νεανικά ναυάγια» δεν είναι μόνο σε θέματα ηθικής, αλλά δυστυχώς και σε θέματα πνευματικά. Κι εκείνο που πολύ καθαρά μας δίνει τις προϋποθέσεις βιώσεως της χορηγίας χάρις της Μεταμορφώσεως είναι ο ύμνος που λέει: «καὶ ἡμεῖς ἀστράψωμεν, ταῖς θείαις ἀλλοιώσεσιν, αὐτὴν κατασπαζόμενοι (τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν). Ὅρος ὑψηλότατον τὴν καρδίαν, κεκαθαρμένην ἐκ παθῶν, ἔχοντες ὀψόμεθα, Χριστοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν, φωτίζουσιν τὸν νοῦν ἡμῶν». Δηλαδή: Ας αστράψουμε κι εμεῖς ἀπὸ τις θείες ἀλλοιώσεις (τῆς Μεταμορφώσεως), καταφιλώντας τὴν (μέσα στὴν αγκαλιά μας). Ἐχοντας τὴν καρδιά μας ὡς ὑψηλότατο ὄρος, καθαρισμένη ἀπὸ τὰ πάθη, θὰ δούμε τὴ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ νὰ φωτίζει τὸν νοῦ μας. Ἡ κάθαρση τῆς καρδιάς μας, δια τῆς μετανοίας καὶ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ προϋπόθεση γιὰ νὰ δούμε κι εμεῖς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ νὰ λάμπει μέσα μας. Γένοιτο.

Πηγή: <https://kirigmata.blogspot.com/>

Περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

Ένσταση Α'

Υπάρχουν κάποιοι ευλαβείς, οι οποίοι όταν δουν έναν χριστιανό να μεταλαμβάνει συχνά, επειδή δε γνωρίζουν τις γραφές, τον εμποδίζουν και τον ονειδίζουν· του λένε ότι η συχνή θεία Κοινωνία είναι γνώρισμα των ιερέων και πως «αν θέλεις να κοινωνείς συχνά, να γίνεις και συ ιερέας».

Προς αυτούς θα αποκριθούμε όχι με λόγια δικά μας, αλλά με τη διδασκαλία των αγίων Γραφών, των ιερών Συνόδων και διαφόρων αγίων και διδασκάλων της Εκκλησίας μας. Το αξίωμα των ιερέων είναι το να προσφέρουν και να κάνουν τέλεια τα θεία Δώρα, ως όργανα με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, να μεσιτεύουν προς τον Θεό για τον λαό και άλλες ακόμη ιεροπραξίες που δεν μπορεί να τις κάνει κάποιος λαϊκός. Την ώρα της θείας Κοινωνίας, όταν δηλαδή πρόκειται να μεταλάβουν, οι ιερείς δε διαφέρουν σε τίποτα από τους λαϊκούς ή τους μοναχούς, μόνο στο γεγονός ότι οι ιερείς μεταδίδουν και οι λαϊκοί μετέχουν. Και επίσης στο ότι οι ιερείς μεταλαμβάνουν μέσα στο ιερό βήμα και χωρίς λαβίδα, ενώ οι λαϊκοί και οι μοναχοί έξω από το ιερό βήμα και με την ιερή λαβίδα.

Το ότι αυτό είναι αληθινό και ότι καμία διαφορά δεν υπάρχει ανάμεσα στους ιερείς και στους λαϊκούς κατά τη θεία Μετάληψη, το μαρτυρεί ο θείος Χρυσόστομος που λέει: «ένας και ίδιος Πατέρας μας γέννησε, ο Θεός. Όλοι από την ίδια μητέρα γεννηθήκαμε, την αγία κολυμβήθρα. Το ίδιο ποτό, το Αίμα του Κυρίου, δόθηκε σε όλους μας και ιερείς και λαϊκούς. Ή μάλλον

για να το πω καλύτερα, όχι μόνο το ίδιο ποτό αλλά και από ένα ποτήριο μας δόθηκε να πίνουμε. Επειδή ο Πατέρας μας θέλησε να μας οδηγήσει στη φιλοστοργία και στην αγάπη, βρήκε αυτόν τον τρόπο, να πίνουμε όλοι μας από ένα και ίδιο ποτήριο, το οποίο είναι απόδειξη υπερβολικής αγάπης». Σε άλλο σημείο πάλι λέει· «σε μερικά πράγματα ο ιερέας δε διαφέρει σε τίποτα από τον λαϊκό, όπως λόγου χάρη την ώρα που πρόκειται να κοινωνήσουν. Και αυτό γιατί όλοι και οι ιερείς και οι λαϊκοί τα ίδια Μυστήρια μεταλαμβάνουμε. Δεν ισχύει αυτό που συνηθιζόταν κατά τον παλαιό νόμο, όταν άλλα κρέατα και προσφορές έτρωγε ο ιερέας και άλλα ο λαϊκός και ο μη κληρικός. Δεν ήταν νόμιμο για τον λαϊκό να τρώει από εκείνα που έτρωγε ο ιερέας. Τώρα με τη χάρη του Ευαγγελίου δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Πάνω στην αγία Τράπεζα βρίσκεται για όλους έτοιμο το ένα και ίδιο Σώμα του Κυρίου και το ένα και ίδιο ποτήριο».

Ο Συμεών Θεσσαλονίκης λέει «η Κοινωνία των Μυστηρίων σε όλους και για όλους τους πιστούς είναι πρόσφορη. Δεν είναι μόνο για να κοινωνεί ο αρχιερέας. Ο αρχιερέας ή ο ιερέας βρίσκεται εκεί για να ιερουργήσει το πανάγιο Σώμα και Αίμα του Χριστού και να το μεταδώσει σε όλους τους πιστούς για την Κοινωνία Του».

Ο Ιώβ ο αμαρτωλός στο Περί Μυστηρίων λέει «όλος ο σκοπός και το έργο της ιερουργίας είναι η Κοινωνία των ζωοποιών Μυστηρίων. Γι' αυτό, πρώτα κοινωνούν μέσα στο Βήμα οι ιερείς και έπειτα βγαίνουν και μεταδίδουν τα Μυστήρια σε εκείνους που είναι έξω, έτοιμοι για να μεταλάβουν».

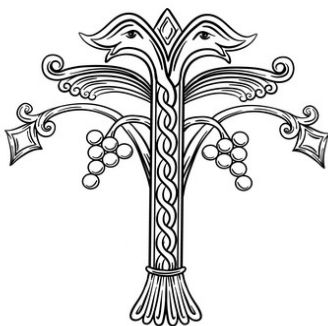
Είναι λοιπόν αναγκαίο και ακόλουθο οι ιερείς που λειτουργούν να είναι και έτοιμοι να μεταλαμβάνουν αυτοί πρώτοι, αφού εκείνοι υποφέρουν. Έπειτα και όλος ο λαός, κατά τον ιερομάρτυρα Κλήμεντα που λέει «ας μεταλαμβάνει πρώτα ο επίσκοπος, έπειτα οι πρεσβύτεροι και οι διάκονοι και οι αναγνώστες και οι ψάλτες και οι ασκητές και από τις γυναίκες οι διακόνισσες και οι παρθένες και οι χήρες, έπειτα τα παιδιά, και τότε όλος ο υπόλοιπος λαός κατά τάξη με ευλάβεια και φόβο, χωρίς καμία ταραχή».

Ο Ιώβ που προαναφέραμε λέει ακόμα πως «για αυτό είναι παραχωρημένο συνεχώς να μεταλαμβάνουν, εξίσου χωρίς διαφορά, και ιερείς και ιδιώτες, και άνδρες και παιδιά και γέροντες, και κάθε ηλικία και οργάνωση των χριστιανών».

Όσοι πάλι ιερείς δε μεταλαμβάνουν τους χριστιανούς που προσέρχονται με ευλάβεια και πίστη στη θεία Κοινωνία, κατακρίνονται από τον Θεό σαν φονιάδες, όπως είναι γραμμένο στον προφήτη Ωσηέ «και ιερείς σκέπασαν την οδό, το θέλημα και την εντολή του Θεού. Δεν τη φανέρωσαν. Εφόνευσαν Σίκιμα και ανόμησαν απέναντι στον λαό».

Εγώ όμως θαυμάζω και απορώ αν πράγματι βρίσκονται τέτοιοι ιερείς που αποδιώχνουν εκείνους που προσέρχονται στα Μυστήρια. Δε σκέπτονται τουλάχιστον ότι αυτοί οι ίδιοι ψεύδονται στα λόγια που λένε; Οι ίδιοι στο τέλος της λειτουργίας φωνάζουν μεγαλόφωνα και προσκαλούν όλους τους πιστούς λέγοντας· «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε». Δηλαδή, «πλησιάστε στα Μυστήρια να μεταλάβετε». Έπειτα εκείνοι οι ίδιοι αναιρούν τα λόγια τους και αποδιώχνουν τους προσερχομένους; Δεν ξέρω πώς να χαρακτηρίσω αυτή την αταξία.

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ

«Παναγία μου!» Έτσι ψιθυρίζουμε, κάθε φορά που πονάμε, κάθε φορά που φοβόμαστε, κάθε φορά που χρειαζόμαστε κάτι για εμάς ή για τους αγαπημένους μας. Είναι η μητέρα μας. Ο πιο κοντινός άνθρωπος στον Θεό και ταυτόχρονα δική μας. Πόσα έχουμε να σκεφτούμε, να μάθουμε, σε πόσα έχουμε να εμβαθύνουμε, μελετώντας τη ζωή της;

Η κύρια πηγή μου είναι το βιβλίο «Ο Βίος της Υπερευλογημένης Δεσποίνης Ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας» του Αγίου Μάξιμου του Ομολογητή. Είναι σημαντικό να σημειώσω σε αυτό το σημείο, ότι ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής αντλεί πρωτίστως τις πληροφορίες του από τη λειτουργική Παράδοση της Εκκλησίας.

«Ο Θεός εισήκουσε την προσευχήν σου. Θα γεννήσεις την ευαγγελίστριαν της χαράς και θα την ονομάσεις Μαριάμ. Από αυτήν θα προέλθει η σωτηρία του σύμπαντος κόσμου.» Έτσι άρχισε η ιστορία της Παναγίας μας. Με αυτά τα λόγια, που απηύθυνε ο Άγγελος στη μητέρα της, μετά από τις θερμές ικεσίες των γονέων της, για να τους χαρίσει ο Θεός ένα παιδί. Το όνομα Μαριάμ σημαίνει φωτίζουσα, δηλαδή αυτή που δίνει φως.

Όταν η Παναγία μας έγινε τριών ετών, οι γονείς της την πήραν στον ναό και την πρόσφεραν ως αφιέρωμα στον Θεό, όπως το είχαν υποσχεθεί. Τη συνόδευσαν στον ναό παρθένες κοπέλες που κρατούσαν λαμπάδες, όπως το είχε προφητεύσει ο Δαβίδ, ο οποίος σημείωσε: «θα οδηγηθούν, θα προσφερθούν στον Βασιλιά πίσω από αυτήν. Οι κοντινές της θα οδηγηθούν σε Σένα.» Αυτή η προφητεία δεν αναφέρεται μόνο σε εκείνες τις κοπέλες που τη συνόδευαν στον ναό όταν η Παναγία μας ήταν τριών χρονών, αλλά αναφέρεται σε όλες τις καθαρές ψυχές, που θα ακολουθήσουν τα βήματα της Παναγίας μας. Αυτές ονομάζει κοντινές της. Τι πιο ευλογημένο, να γίνουμε κοντινές της Παναγίας μας!

Στον ναό, ήταν ταπεινή, υποτασσόταν στους ιερείς, σεβόταν τη διακονία τους και ήταν από όλους σεβαστή. Είχε σοφία, δικαιοσύνη και ζούσε με νηστεία, προσευχή, ησυχία, ειρήνη, ταπείνωση, αγάπη και φόβο Θεού. Ήταν ένας θησαυρός αρετών. Η τροφή της αλλά και ο πλουτισμός του πνεύματός της ερχόταν από τον ουρανό, από τον υψηλό καθοδηγητή της, τον αρχάγγελο Γαβριήλ, που της είχε δοθεί από τον Θεό, να είναι ο προστάτης της. Ήδη από τότε, η νοερά

εργασία και ο ησυχαστικός τρόπος ζωής της υπερβαίνει τα μέτρα όλων των ανθρώπων.

Όταν η Παναγία μας έφτασε στην ηλικία των δεκαπέντε χρονών, τότε που ήταν ο κατάλληλος καιρός για γάμο, σύμφωνα με τη σχετική διάταξη του Νόμου, φαινόταν φοβερό στους ιερείς, να την παντρέψουν, αφού είχε από τόσο μικρή αφιερωθεί στον Θεό. Από την άλλη, η διάταξη του Νόμου του Μωυσέως απαγόρευε σε μίαν ενήλικη κόρη να μένει στον Ναό. Αποφάσισαν, λοιπόν, να μην την παντρέψουν, αλλά να την αρραβωνιάσουν με έναν ενάρετο, ηλικιωμένο άντρα, που θα γινόταν φύλακας της παρθενίας της. Δεν τολμούσαν, όμως, να εγγυηθούν για τα χαρίσματα κάποιου τόσο δίκαιου άντρα, έτσι εμπιστεύτηκαν την πρόνοια του Θεού. Με την καθοδήγηση του αρχιερέα Ζαχαρία, του πατέρα του Ιωάννη του Βαπτιστή, που υπήρξε μάρτυρας της αγίας ζωής της Παναγίας μας, οι ιερείς άρχισαν να προσεύχονται. Τότε, μια ιδέα ήρθε από τον Θεό στον λογισμό του Ζαχαρία. Να μοιραστούν κλαδιά φοινικιάς, στους σεβάσμιους γέροντες που προτείνονταν για μνηστήρες της και να τοποθετηθούν στο θυσιαστήριο του ιερού. Μετά από προσευχές των ιερέων με θερμά δάκρυα, το κλαδί του Ιωσήφ άνθισε και βλάστησε. Άρα, η επιλογή του Ιωσήφ έγινε από τον ίδιο τον Θεό μετά από θερμές προσευχές, αφού οι ιερείς, ταπεινοί καθώς ήταν, ένιωθαν αδύναμοι και ανεπαρκείς για να κάνουν οι ίδιοι αυτή την επιλογή. Έδωσαν, με την ταπείνωσή τους, χώρο στον Θεό κι Αυτός τούς φανέρωσε το θέλημά Του.

Για να έλθει μεταξύ των ανθρώπων ο δημιουργός των όλων Θεός, έπρεπε να βρεθεί άξια και καθαρή κατοικία γι' Αυτόν. Αυτή ήταν η Παναγία μας. Στάλθηκε, λοιπόν, από τον Θεό ο αρχάγγελος Γαβριήλ, στην πόλη Ναζαρέτ, στο σπίτι του Ιωσήφ, τη συνάντησε να προσεύχεται και της είπε: «Χαίρε, Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου!» Το «χαίρε» λέχθηκε, για να αναιρέσει τη λύπη και τη συμφορά της πτώσης των πρωτοπλάστων, αλλά και για να σημάνει τη νέα Χάρη που θα δινόταν τώρα στους ανθρώπους, για να γνωρίσουν τον Θεό. Το «κεχαριτωμένη» λέχθηκε, για να περιγράψει το πλήθος των αρετών της Παναγίας μας. «Χαίρε κεχαριτωμένη» σημαίνει «χαρά σε σένα, που είσαι γεμάτη από τη χάρη του Θεού». «Ο Κύριος μετά σου» σήμαινε «ο Θεός είναι μαζί σου, σε έχει επιλέξει, σε γεμίζει με τη χάρη του και θα ενεργήσει μέσα από εσένα.» Η Παναγία μας, λέγοντας «ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά

το ρήμα σου», συγκατατέθηκε ταπεινά για την ενανθρώπιση του Θεού Λόγου, οπότε και έγινε συνεργός του Θεού Πατέρα στην παράδοση γέννηση του Υιού του σε συγκεκριμένο χρόνο. Αφέθηκε στο θέλημα του Θεού κι έγινε η μητέρα Του κι έγινε η μητέρα όλων μας.

Το βράδυ της γέννησης του Χριστού, οι βοσκοί τρέχοντας, ήρθαν και βρήκαν την Παναγία, τον Ιωσήφ και το βρέφος ξαπλωμένο στο παχνί. Τους διηγήθηκαν τα λόγια που τους είπε ο άγγελος γι' αυτό το παιδί. Όλοι όσοι τα άκουσαν, έμειναν έκπληκτοι. Τι έκανε η Παναγία μας; «Η δε Μαριάμ πάντα συνετήρει τα ρήματα ταύτα συμβάλλουσα εν τη καρδιά αυτής». Δηλαδή φύλαγε προσεκτικά τα λόγια αλλά και τα γεγονότα μέσα στην καρδιά της, αναλογιζόμενη τη σημασία τους. Αυτό το σχόλιο του ευαγγελιστή Λουκά φανερώνει τον εσωτερικό τρόπο, με τον οποίο η Παναγία μας ζούσε τα γεγονότα. Τα κρατούσε με σοφία στην καρδιά της, δεν επεδείκνυε ό,τι ζούσε, επεξεργάζοταν εσωτερικά τα γεγονότα, με πνευματική ωριμότητα, ταπείνωση (Ιωάννης Χρυσόστομος), εσωτερική ησυχία και πνευματική εγρήγορση. Η Παναγία μας γίνεται πρότυπο ανθρώπου, που φυλάσσει τον λόγο του Θεού μέσα του (Μέγας Βασίλειος), μελετά τα γεγονότα με ευλάβεια (Αμβρόσιος Μεδιολάνων), ζει μια βαθιά εσωτερική, πνευματική ζωή, δε μιλά επιπόλαια, στοχάζεται, κατανοεί μυστικά τον Θεό, καλλιεργώντας μέσα στην καρδιά της τον λόγο του Θεού.

Κατά την Υπαπαντή του Κυρίου, ο Συμεών είπε στην Παναγία μας: «Ιδού αυτός κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον. Και σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία, όπως αν αποκαλυφθώσιν εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί.» (Κατά Λουκάν 2, 34-35) Δηλαδή, αυτός θα γίνει αιτία να καταστραφούν ή να σωθούν πολλοί Ισραηλίτες. Θα είναι σημείο αντιλεγόμενο, για να φανερωθούν οι πραγματικές διαθέσεις πολλών. Όσο γι' αυτήν, ο πόνος για το παιδί της θα διαπεράσει την καρδιά της σαν δίκοπο μαχαίρι. Πράγματι, οι λογισμοί αμφιβολίας που πλημμύρισαν τους Αποστόλους τη στιγμή της Σταύρωσης του Χριστού, αλλά και η ίδια η Σταύρωση και γενικότερα τα Πάθη και ο Θάνατος του Χριστού, σαν δίκοπο μαχαίρι άγγιξαν την πάναγνη καρδιά της Παναγίας μας και την κατέστησαν την ιδανική για μας μητέρα, για να καταφεύγουμε και για να ζητούμε παρηγοριά.

Το επόμενο περιστατικό από τη ζωή της που θα μας προβληματίσει είναι η παραμονή του Χριστού στον ναό στα Ιεροσόλυμα, όταν ήταν

12 χρονών, χωρίς να το γνωρίζει η Παναγία μας και ο Ιωσήφ. Κάθε χρόνο, τη γιορτή του Πάσχα, πήγαιναν στα Ιεροσόλυμα. Εκείνη τη χρονιά, όταν τελείωσε η γιορτή και γύριζαν πίσω, η Παναγία μας και ο Ιωσήφ αντιλήφθηκαν ότι ο Χριστός δεν ήταν ανάμεσα στους συγγενείς και στους γνωστούς. Έτσι, επέστρεψαν στα Ιεροσόλυμα, αναζητώντας τον. Ύστερα από τρεις μέρες, τον βρήκαν στον ναό καθισμένον ανάμεσα στους νομοδιδασκάλους, να τους ακούει, να τους κάνει ερωτήσεις και να συζητά μαζί τους. Απόρησαν, και η Παναγία τού είπε: «παιδί μου, γιατί μας το έκανες αυτό; Σε αναζητούσαμε με πολλή αγωνία.» Για να πάρει την αποστομωτική απάντηση: «Γιατί με αναζητούσατε; Δεν ξέρατε ότι πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι του Πατέρα μου;» Η Παναγία μας καλείται να προχωρήσει από τη φυσική μητρότητα σε μια βαθύτερη κατανόηση του μυστηρίου του Υιού της. Καλείται να κατανοήσει ότι ο Χριστός ανήκει στον Θεό Πατέρα (Αμβρόσιος Μεδιολάνων). Ενεργεί ως Θεός, όχι μόνο ως γιος της (Κύριλλος Αλεξανδρείας). Αποκαλύπτει εδώ, για πρώτη φορά, την ιδιαίτερη σχέση του με τον Θεό Πατέρα, ότι η θείκη του αποστολή υπερβαίνει την οικογενειακή σχέση (Ιωάννης Χρυσόστομος). Μήπως, όμως, και τα δικά μας παιδιά, που είναι μόνο άνθρωποι, δεν ανήκουν στον Θεό; Δεν είναι πρώτα παιδιά του Θεού;

Εύλογη απορία: Γιατί δεν ενημέρωσε ο Χριστός τη μητέρα Του, για να μην ανησυχήσει; Σύμφωνα με τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, αν είχε από πριν ενημερώσει τη μητέρα του, δε θα γινόταν αυτή η αποκάλυψη για το είναι του Χριστού. Το ότι ο Άγγελος είχε μιλήσει γι' Αυτόν στην Παναγία μας στον Ευαγγελισμό, αλλά και στον Ιωσήφ αργότερα, αυτό δε σήμαινε ότι συνειδητοποιούσαν την τριαδικότητα του Θεού και το ότι το παιδί που θα έφερνε στον κόσμο θα ήταν το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας. Επιπλέον, από το περιστατικό αυτό, φαίνεται ότι η πνευματική ζωή είναι πορεία αναζήτησης. Η αίσθηση της «απουσίας» του Θεού οδηγεί σε βαθύτερη επιθυμία του ανθρώπου για αναζήτηση και άρα σε βαθύτερη κατανόηση του Θεού (Γρηγόριος Νύσσης).

Στο τέλος της αφήγησης αυτού του περιστατικού, πάλι ο ευαγγελιστής Λουκάς σχολίασε: «Η μητέρα του, όμως, διατηρούσε μέσα στην καρδιά της όλα αυτά τα λόγια.» Όπως έκανε και αφού άκουσε την αφήγηση των βοσκών αμέσως μετά τη γέννηση του Χριστού. Κρατούσε τον λόγο του Θεού μέσα στην καρδιά της και ζούσε με αυτόν. Έτσι, μάς δείχνει την καρδιά, ως τόπο συνάντησης

με τον Θεό, τον στοχασμό ως πνευματική εργασία, τη σιωπή ως δρόμο γνώσης. Το επόμενο περιστατικό που θα μας απασχολήσει είναι το θαύμα στον γάμο της Κανά. Όπως γνωρίζουμε, όταν τελείωσε το κρασί, η Παναγία μας είπε απλώς: «Δεν έχουν κρασί.» Και ο Χριστός είπε: «Γιατί επεμβαίνεις εσύ στο δικό μου έργο, γυναίκα;» Ο όρος «γύναι» σήμαινε «κυρία», άρα δεν ήταν υποτιμητικός. «Δεν ήρθε ακόμα η ώρα μου.», συμπλήρωσε ο Χριστός, εννοώντας ότι δεν ήρθε ακόμα η ώρα να κάνει θαύματα και να φανερωθεί δημόσια ως ο Μεσσίας (Τρεμπέλας). Τότε, η Παναγία μας, έχοντας επίγνωση της καλοσύνης και της δύναμης του Χριστού και ταυτόχρονα απόλυτη εμπιστοσύνη στο πρόσωπό Του, μάς δίνει πρότυπο προσευχής, λέγοντας στους υπηρέτες: «κάντε ό,τι σας πει.» Η προσευχή της είναι διακριτική, χωρίς απαίτηση και με πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό και στο θέλημά Του. Ρωτώντας ο Χριστός την Παναγία μας γιατί επεμβαίνει στο έργο του, εννοεί, σύμφωνα με τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, ότι δεν καθορίζονται οι ενέργειές του από ανθρώπινη παρέμβαση και ότι τα θαύματα δεν είναι αποτέλεσμα παραγγελίας. Απορία: Αφού οι ενέργειες του Θεού δεν καθορίζονται από ανθρώπινη παρέμβαση, τότε ποιος είναι ο ρόλος της προσευχής; Γιατί μάς είπε ο Χριστός «αιτείτε και δοθήσεται υμίν, ζητείτε και ευρήσετε, κρούετε και ανοιγήσεται υμίν»; (Ματθαίος 7,7) Σύμφωνα με τους πατέρες της Εκκλησίας μας, το «αιτείτε» σημαίνει να παραμένουμε σε σχέση με τον Θεό (Χρυσόστομος) και το «ζητείτε» είναι μια συνεχής πορεία προς τον Θεό, αφού δε ζητάμε κάτι απλώς για να το πάρουμε, αλλά για να προχωρήσουμε σε βαθύτερη ένωση με τον Θεό (Γρηγόριος Νύσσης). "Όταν προσευχόμαστε σωστά, η θέλησή μας ευθυγραμμίζεται με τη θέληση του Θεού (Μάξιμος ο Ομολογητής), αλλάζουμε, ωριμάζουμε και λαμβάνουμε τη χάρη. Άρα με την προσευχή, δεν αλλάζουμε τον Θεό, αλλά τον εαυτό μας. Ο Θεός δε χρειάζεται να ενημερωθεί ή να πειστεί. Εμείς χρειαζόμαστε την προσευχή, για να μαλακώσει η καρδιά μας, για να ανοίξει, για να δεχθούμε τη χάρη του Θεού (Χρυσόστομος). Η προσευχή δεν είναι τρόπος να γίνει το θέλημά μας, είναι ο δρόμος για να γίνει το θέλημα του Θεού μέσα μας. Το «θα σας δοθεί» δε σημαίνει ό,τι ζητήσουμε θα γίνει ακριβώς όπως το θέλουμε. Σημαίνει θα λάβουμε αυτό που χρειαζόμαστε, στον σωστό χρόνο, με τρόπο που οδηγεί στη σωτηρία. Το θαύμα στον γάμο της Κανά χαρακτηρίζεται ως θαύμα αγάπης, αφού παρόλο που ο Χριστός είχε δηλώσει ότι δεν είναι η ώρα του για να

φανερωθεί δημόσια ως ο Μεσσίας, εντούτοις θαυματουργήσε, από αγάπη προς τη μητέρα του και προς τον γαμπρό (Τρεμπέλας).

Ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, μετά την αφήγηση του περιστατικού στον γάμο της Κανά, αναφέρει κάτι για την Παναγία μας, που νομίζω δεν είναι ευρέως γνωστό και γι' αυτό θα ήθελα να σας το μεταφέρω αυτολεξεί: «Έκτοτε, λοιπόν, η Παναγία Παρθένος και μήτηρ του Κυρίου, όσο περισσότερο της ήταν δυνατόν, έμενε αχώριστος από τον ευλογημένον Κύριον και ηγαπημένον υιόν της. Όπου κι αν επήγαινε, τον ακολουθούσε και εθεωρούσε ως σωτηριάν και ως φως των οφθαλμών του σώματος και της ψυχής της το να κυκλοφορεί μαζί του και να ακούει τους λόγους του.» Αν πόθος όλων των Αγίων της Εκκλησίας μας ήταν η ένωση με τον Θεό και η αδιάλειπτη κοινωνία μαζί Του (Γρηγόριος Νύσσης), πόσο μάλλον αυτό ίσχυε για τη μεγαλύτερη από όλους τους Αγίους, την Παναγία μας, που, βέβαια, θεωρούσε ως σωτηρία και φως για την ψυχή της το να ακολουθεί τον ίδιο τον Θεό παντού, να ακούει τους λόγους του και να ζει τη ζωή Του.

Σε μιαν άλλη στιγμή της ζωής της, περίμενε να μιλήσει στον Χριστό. Ειδοποιήθηκε ο Χριστός ότι η μητέρα Του και τα αδελφία Του τον περίμεναν και Αυτός είπε, δείχνοντας τους μαθητές Του: «Ποια είναι η μητέρα μου; Να η μητέρα μου και τα αδελφία μου. Γιατί όποιος εφαρμόζει το θέλημα του Ουράνιου Πατέρα μου, αυτός είναι αδελφός και αδελφή και μητέρα μου.» (Ματθ. 12,46-50) Με τα λόγια αυτά, ο Χριστός διορθώνει μιαν ιδέα που είχαν τότε αλλά και τώρα έχουν οι άνθρωποι: ότι η συγγένεια κατά σάρκα είναι μέγιστο αγαθό. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος επισημαίνει ότι η ίδια η Παναγία μας είναι μακαρία, όχι μόνο επειδή γέννησε τον Χριστό, αλλά κυρίως επειδή άκουσε και φύλαξε τον λόγο του Θεού. Δηλαδή η σχέση με τον Χριστό θεμελιώνεται στην πίστη και την υπακοή (Αυγουστίνος Ιππώνως).

Σύμφωνα με τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, η Παναγία μας είδε «ιδίοις όμμασι» την Ανάσταση του Χριστού και πλημμυρισμένη από χαρά, ανεχώρησε από τον τάφο και πήγε στο σπίτι του Ιωάννη, στη Σιών, όπου έμενε μετά τη Σταύρωση. Όπως θυμόμαστε, κατά τη Σταύρωση, ο Χριστός ανέθεσε τη φροντίδα της στον μαθητή Του τον Ιωάννη. Σε αυτό το σπίτι, ήταν μαζεμένοι οι μαθητές, όταν τους εμφανίστηκε ο Αναστημένος Χριστός χωρίς τον Θωμά και ύστερα με τον Θωμά. Ύστερα, η Παναγία μας ποθούσε να δει και

την Ανάληψη του Χριστού «και βεβαίως είδε αυτήν και επλήσθη αγαλλιάσεως», όπως μαρτυρεί ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής. Μετά την Ανάληψη, «ούτοι πάντες ήσαν προσκαρτερούντες ομοθυμαδόν (=ομόψυχοι) τη προσευχή συν γυναιξί και Μαρία τη μητρί του Ιησού και συν τοις αδελφοίς αυτού». (Πράξ.α',14). Δηλαδή ήταν όλοι (μαθητές, γυναίκες μαθήτριες, η Παναγία και τα παιδιά του Ιωσήφ) ενωμένοι με την προσευχή. Σύμφωνα με τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, μετά την Ανάληψη, η Παναγία μας συνέστησε στους αγίους Αποστόλους εκείνη την περίοδο να νηστεύουν και να προσεύχονται συστηματικότερα. Και έτσι αφοσιώθηκαν στη νηστεία και την προσευχή, έως ότου έφτασε η πεντηκοστή ημέρα και γέμισαν με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Στο σπίτι του Ιωάννη, όπου έμενε η Παναγία μας, οι Απόστολοι μετά την Ανάληψη του Χριστού, έκαναν τις πρώτες Θείες Λειτουργίες.

Η Παναγία μας ήταν η πηγή της ευλογίας και της ελπίδας για τους πρώτους, αλλά και για τους μετέπειτα Χριστιανούς, και μέχρι το τέλος του κόσμου θα είναι η μεσίτρια και η κραταιά βοήθεια των πιστών. Τελειώνω, με τα λόγια που ο ίδιος ο Χριστός της απηύθυνε, λίγο πριν από την κοίμησή της: «κάθε ψυχή, η οποία θα επικαλείται το όνομά σου μετ' ευλαβείας, δεν θα παραβλεφθή, αλλά θα εύρη έλεος και παρηγορίαν εις την παρούσαν ζωήν και εις τον μέλλοντα αιώνα.»

(Ομιλία από την εκπαιδευτικό Δήμητρα Χρίστου, στο «Πνευματικό Αντάμωμα», που οργανώθηκε από τον χριστιανικό σύνδεσμο γυναικών «Παναγία» Παλουριώτισσας, στις 23 Μαΐου 2026.)

«Πώς ξεστόμισε αυτό που ξεστόμισε;»

Πήγα στην τάξη μου να κάνω το μάθημά μου μετά τη διευθύντρια, που είχε μάθημα στην τάξη μου προηγουμένως. Μου λέει: «Αν δεν έχεις τίποτε να κάνεις, άφησέ τους να τελειώσουν αυτό που άρχισαν.» Κι εγώ έτοιμη να την κατασπαράξω, που διανοήθηκε ότι μπορεί να μην είχα τίποτε να κάνω, της είπα πάρα πολύ έντονα: «Έχω πάρα πολλά πράγματα να κάνω!»

«Πώς ξεστόμισε αυτό που ξεστόμισε; Δεν ήταν δασκάλα; Τι δουλειά έκανε πριν γίνει διευθύντρια; Είναι δυνατόν; Όταν ήταν δασκάλα, ερχόταν κάποια στιγμή, που δεν είχε τίποτε να κάνει με τα παιδιά της τάξης της;» Και άλλα παρόμοια ρωτούσα τον εαυτό μου και τις φίλες μου και θύμωνα ακόμα περισσότερο, επειδή τόλμησε να σκεφτεί κάτι που δε θα σκεφτόμουν εγώ και να προτείνει κάτι που δεν ταιριάζει σε εμένα.

Αλλά δε δικαιούται; Μήπως έπρεπε να είχε προβλέψει τι θα με ξένιζε, για να μην το πει; Δε θα έπρεπε ο κάθε άνθρωπος να αισθάνεται άνετα να εκφράσει τη σκέψη του, χωρίς να φοβάται ότι θα τον πιάσουμε από τον λαιμό; Εγώ, πάντως, έτσι έκανα, έπιασα τη γυναίκα από τον λαιμό... Μπορεί για μένα αυτή η σκέψη να ήταν αδιανόητη, αλλά από τη στιγμή που ένας άνθρωπος την έκανε, δεν είναι αδιανόητη για όλους τους ανθρώπους...

Είναι αληθινά τρομερό το να αναμένουμε οι άλλοι άνθρωποι να είναι σαν εμάς... Η αλήθεια είναι ότι κανένας δε σκέφτεται ακριβώς όπως εμείς. Ο κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός και ανεπανάληπτος.

Πότε έχουμε την υπομονή να εξερευνήσουμε τη σκέψη κάποιου, χωρίς να αποφασίζουμε βιαστικά και κλειστόμυαλα ότι είναι αδιανόητη; Νομίζω ότι είμαστε δεκτικοί και πιο έτοιμοι να κατανοήσουμε τη σκέψη κάποιου, όταν είναι φίλος μας, όταν ήδη τον συμπαθούμε, όταν τον αγαπάμε.

Πόσο ομορφότερος θα ήταν ο κόσμος μέσα μας και γύρω μας, αν αγαπούσαμε τον κάθε άνθρωπο, ακριβώς γι' αυτό που είναι! Πόσο ήρεμοι και γαλήνιοι θα ήμασταν, αν δεν αναμέναμε τίποτε συγκεκριμένο από κανέναν. Αν, απλώς, με αγάπη και διάθεση εξερεύνησης, ανυπομονούσαμε να γνωρίσουμε τον κάθε άνθρωπο, με τη δική του μοναδική σκέψη, χωρίς καμιά διάθεση κριτικής... Αυτό, όμως, δεν είναι κάτι που μπορούμε να κάνουμε εμείς. Μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει για μας. Μόνο ο Θεός μπορεί να θεραπεύσει την ψυχή μας, να ανοίξει το μυαλό μας, να μαλακώσει την καρδιά μας, να μας δώσει αγάπη για τους συνανθρώπους μας... Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησέ μας.

ΔΧ

● Ο Θεός δίνει τη δύναμη που χρειάζεται στον άνθρωπο στους κόπους και τους αγώνες του για την αρετή.

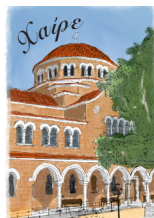
Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 5:30 - 6:30 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις 7:00 - 11:00 π.μ. και 5:30 - 7:30 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής (22459760, 22459763) (7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά).
3. Από την Κυριακή 2 Αυγούστου μέχρι και την Πέμπτη 13 Αυγούστου θα τελείται καθημερινά Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο. Εξαιρούνται τα Σάββατα λόγω του εσπερινού της Κυριακής.
4. Από την 1ην μέχρι και την 14ην Αυγούστου, παραμονή της εορτής της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, τηρείται νηστεία.
5. Κατά την ημέρα της εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος γίνεται κατάλυση σε ψάρι.
6. Κατά την ημέρα της εορτής της Αποτομής της Τιμίας Κεφαλής του Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου (29 Αυγούστου), ημέρα Σάββατον, γίνεται κατάλυση οίνου και ελαίου.
7. Κατά τις εορτές της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος και της Κοιμήσεως της Θεοτόκου δεν γίνονται μνημόσυνα.
8. Την Κυριακή 23 Αυγούστου θα έχει Θεία Λειτουργία μόνο στον μεγάλο Ναό της ενορίας μας.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 32 ● Αύγουστος 2026
Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760
Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία
Email: inpanayiasen@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com
Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο: Αλέξανδρου Μουσάτ
Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία
email: galpress@cytanet.com.cy

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλουριώτισσας*